

Tanévkezdés Angliában

Maczkó Renáta

Ritkán várják a diákok a tanévkezdést olyan lelkesen, izgatottan, mint ahogy mi bolyaisok (41 diák és 5 tanár) tettük az idén. Az sem zavart bennünket, hogy már augusztus 26-án, pénteken kellett találkozunk, hiszen közös utazás, kaland várt ránk, hogy elutazzunk Angliába, gyakoroljuk az angol nyelvet, tanórákon vegyünk részt, megtapasztaljuk, milyen hosszabb időt családunktól távol tölteni, s be-

barangoljuk a dél-angliai Devon megyét és felfedezzük/megismerjük London nevezetességeit.

Emeletes buszon tettük meg a több mint 2000 km-es utat, jó hangulatban szeltük át Magyarországot, Ausztriát, Németországot, Belgiumot és Franciaországot. A négy óránkénti rövidebb pihenők enyhítették az utazás fáradal-

mait, hajnaltájt mindenki elcsendesedett, és próbált kisebb-nagyobb sikerrel pihenni.

Első állomásunk Brüsszel volt. A város hangulata, macsakaköves utcái, nyüzsgése, az épületek eleganciája, a csábító kirakatok elvarázoltak minket, miközben legfontosabb jelképeit megtekintettük: az óváros főterét, a Grand-Place-t, a mindössze 58 cm-es Manneken Pis-t és az 1958-as vilákiállításra épült Atomiumot. Megkóstolhattuk a finom belga csokikülönlegességeket, a szinte minden utcasarkon kapható változatos gofrít és a nagy hőségben hűsítő fagylatot is. Örültünk, hogy este kényelmes, megvetett ágyban alhattunk a dunckerque-i tranzitszálláson. Vasárnap kora reggel indult a kompunk Angliába. Sokunknak nagy élményt jelentett egy ilyen méretes hajón átkelni az óceánon, többen szinte az egész utat a fedélzeten töltötték, élvezték a sós levegőt, az erős szelet, és gyönyörködtek Dover fehér szikláiban. Az óraátállítást követően azonnal felkeltette figyelmünket az ellentétes közlekedési irány és a mesésen zöld táj.

Legközelebb Salisburyben álltunk meg, ahol a város vasárnapi életébe csöppentünk, megcsodáltuk a tradicionális angol téglapületeket, a katedrális, amely 123 méteres templomtornyával a legmagasabb az Egyesült Királyságban és a Magna Charta egyik másolatát is láttuk.

Úti célunk Barnstaple volt, ahol azok a családok vártak bennünket, akiknél egy hetet töltöttünk, így módunkban volt bepillantani egy angol család hétköznapijaiba. Természetesen izgultunk, hogy milyen lesz a találkozás, hogyan tudunk kommunikálni, megértjük-e őket. A kezdeti féltékenységünket segített leküzdeni, hogy két-három diák volt egy-egy családnál. Sikerült alkalmazkodnunk egy más kultúrájú, mentalitású, eltérő gasztronómiájú családhoz.

Hétfő reggel megkezdtük angol nyelvi kurzusunkat a SOL nyelviskolában, ahol délelőttönként anyanyelvi tanárok tanítottak minket. Az órák érdekesek voltak, sokszor csak beszélgettünk, máskor csoportokban dolgoztunk,

észre se vettük, hogy gyarapodott szókincsünk. Tanáraink arra is figyeltek, hogy előkészítsék a délutáni kirándulásokat, hogy az angol nyelvű idegenvezetést minél jobban megértsük. A legizgalmasabb munkánknak mégis azokat tekintettük, amelyeket a városban kellett megoldanunk. Utolsó nap a járókelőket kellett meginterjúvolni egy-egy témában, majd kis csoportokban prezentációt készíteni a hallottakról.

A parkban elfogyasztottuk a családoktól kapott angolos ebédünket, majd első nap a tréfás idegenvezetővel, Tommal jártuk be és ismertük meg Barnstaple központját, még a városi múzeumba is eljutottunk. A többi délután pedig szebbnél szebb helyeket kerestünk föl. Az első nagyobb kirándulásunkat a napfényes óceán partján, Woolacombe-ban töltöttük, ahol a csodás idő hatására sokan fűrödték, mások pedig térdig gázoltak a kellemesen hullámzó vízben. Majd meglátogattuk a hasonlóan jó

várost, Ilfracombe-ot, itt többen megkóstoltuk az angolok egyik tipikus ételét a fish & chips-et. Másnap Devon megye központjába, Exeterbe mentünk, monumentális gótikus katedrálisra és az 50 m hosszú, mindössze 64 cm széles Parliament utcája máig emlékezetes.

A hét során a csütörtök különleges volt, hiszen egész nap kirándultunk. Úti célunk ismét egy óceán melletti város, Tintagel volt. A várost körülvevő lankás táj nagyon magával ragadó volt, de hogy jobban megértstük ennek a régies stílusú településnek a hangulatát, először ellátogattunk Artúr király múzeumába. Hallottuk a híres legendát, majd elfoglaltuk a trónt és kezünkbe vehettük a királyi kardot, az Excaliburt. Ez csak a kezdet volt, hiszen kemény gyalogtúrára indultunk, hogy bejárjuk Artúr király magasra épített várát. Keskeny ösvényeken és lépcsőkön jutottunk fel a csúcsra, ahol a kilátás kárpótolta fáradozásunkat: előttünk a hatalmas víztömeg, a tiszta kék ég és rengeteg sirlány, akik megéreztek, hogy éppen ebédelünk. Sok-sok fényképet készítettünk itt is. Már így is számos csodáját láttuk a természetnek és megannyi szép várost, de Lynton és Lynmouth a maga érintetlenségével, vadkecskéivel szintén maradandó emlékeink egyike.

Vasárnap hajnalban elbúcsúztunk ideiglenes családjainktól, és megkezdtük a hazafelé vezető utunkat, azonban Londonban még eltöltöttünk másfél napot. A London Eye-ről elénk tárukt az egész főváros, a Madame Tussaud's panoptikumban pedig többek között fényképezkedtünk Obama, Einstein, Ronaldo, a királyi család és a Beatles tagjaival. Másnap esősebbre fordult az idő, de így is sok mindent láttunk: láttuk a Buckingham Palace-t, a Trafalgar tereket, a British Múzeumban mindenki érdeklődésének megfelelően barangolt, az Oxford streeten pedig magunkra és az otthoniakra gondolva megvásároltuk a még hiányzó ajándékokat.

London elhagyva az esti kompozás várt ránk, majd a hosszú buszos hazaut. Izgatottan, elgyötörtén vártuk, hogy találkozhassunk igazi családunkkal.

Úgy gondolom, valamennyi társam nevében kijelenthetem, hogy különleges, felejthetetlen élményben volt résznünk. Megtapasztaltuk, hogy az angolok sem olyan merevek, ott sem mindig esik az eső. (Vagy csak minket örvendeztetett meg a sok nap sütés?)

Örülök, hogy részese voltam ennek a tanulmányútnak, s minden bolyaisnak hasonló rendkívüli tanévkezdést kívánok!

Német nyelvi tábor a Bodensee-nél

Németh Anna

Idén is megrendezésre került az iskolánkban immár hagyományosnak mondható német nyelvi tábor. Ebben az évben utaztunk célállomásra a Bodentó északi-keleti része, a német, osztrák, svájci hármastáji vidékre volt. Meglepetésmódon a magyar turisták körében kevésbé ismert ez a táj, pedig a három országot összekötő és környezete rengeteg csodát rejt magában, melyek közül sokat mi is átélhettünk.

Lelkes kis csapatunknak nem volt elég az egész éves fáradságos munka, a német órákon szerzett biztosra vélt tudásunkat a gyakorlatban is szeretettük volna kamatoztatni. Mi Bolyaisok és a balassagyarmati Balassi Bálint Gimnázium mindenre felkészült

németesei július 2-án kora hajnalban elindultunk életünk egyik legjobb kirándulására. Kísérőink Horváthné Scholcz Erika és Szemán Brigitta, valamint Jancsóné Zorván Zita tanárnők voltak. Maga az utazás fázisató és hosszú volt, de ennek köszönhetően alkalmunk nyílt megismerni egymást.

Szállásunk a „Ferienhotel Familie Fuchs” panzió volt a bajorországi Oberreute településen található festői környezetben. A panzió biztosította a reggelit, hideg ebédünket és meleg vacsoránkat, amelybe próbálták belecsempészni az Alpok ízeit, de utolsó este kedveskedtek nekünk hazai, magyar ízekkel is.

A tanítás a tó délkeleti partján, az osztrák oldalon fekvő Bregenz városában a „Schülerhilfe” nyelvisko-

Micsutka Fanni

Utazások

Pihenő a Mondsee-nél

Útban a nyelviskola felé

Bregenz - utcarészlet

Carmen díszlete

A Pfönderen

A Pfönderen

Kilátás a Pfönderről

Felvonó a Pfönderre

Lindau

Lindau utcaszélet

Feladatmegoldás a városban

A 3. csoport tanárnjével

la falai között zajlott, anyanyelvi tanárokkal. Kísérő-tanáraink még az órák kezdete előtt a nyelvi szintjeink alapján soroltak be minket csoportokba, amely igazán megkönnyítette mindenki dolgát.

A tanítás délelőttönként nyolctól délig tartott. A diákok nagy örömeire tanáraink próbálták élvezhetőbbé és lazábbá tenni óráinkat azzal, hogy nem csak a négy fal között tanultunk, hanem a városba is kivettek minket és különböző látványosságokat, érdekességeket mutattak meg nekünk. Számunkra a legemlékezetesebb az volt, amikor a tanárnőnk bemutatta a vízi színpadot és az előadás előkészületeit. Ezek a zenés színdarabok minden év júliusában kerülnek megrendezésre. Idén Bizet Carmen-ja került bemutatásra, melyet később megpróbáltunk reprodukálni az iskolában (nem sok sikerrel).

Tanároink során különböző témákkal foglalkoztunk, ezen felül megismerhettük részletesen Vorarlberg tartományt és Bregenz városát.

Délutánonként a három ország szébbnél szebb tájait fedeztük fel. Első nap a Bregenz mellett lévő 1064 méter magas Pfänder-hegyet másztuk meg a Pfänderbahn kabinos felvonó segítségével. A hegytető páratlan szépségű panorámát kínál a Bódeni-tóra, Németországra, Ausztriára, Svájcra és mintegy 240 alpesi hegycsúcsra, amivel a régió leghíresebb kilátóhelyévé vált.

Egész nap gyönyörködtünk volna a kilátásban, de indulnunk kellett tovább a szomszédos német kisvárosba, Lindaubba ahol sétálgathattunk a történelmi óváros régi, csodálatos utcáin.

Mindenki nevében mondhatjuk, hogy a legjobbban várt program kedden jött el, amikor Schwangauba látogattunk el a mesés Neuschwanstein kastélyt megtekinteni. Az épületet II. Lajos, Bajorország királya építtette saját gyerekkori álmainak megvalósítására. Richard Wagner iránt érzett tisztelete és csodálata miatt a kastély egyes termeit és berendezését operái-

Utazások

A 2. csoport tanárnőjével

Az 1. csoport tanárával

Rolls-Royce múzeum

Aquaria-Oberstaufen

Aquaria-Oberstaufen

St. Gallen-Apátok

nak szereplőivel díszítette. Amint megpillantottuk az épületet mindenki szava elállt: igazi Disney kastély kívülről, belülről! A Disney rajzfilmek készítőit is megihlette a látvány, erről a kastélyról mintázták Hamupipőke és Csipkerózsika mesebeli palotáját.

Harmadik nap következett a jól megérdemelt strandolás. Itt mindenki önfeláldozóan szórakozott, ki-

Utazások

St. Gallen utcáin

Rajna vízesés

Csónakkal a vízeséshez

Rajna vízesés

Rajna vízesés

Stein és Rhein

Rajnában

Neuschwanstein

Utazások

Friedrichshafen

Hajóra várva

Mainau szigetén

Virágsgiget

Virágsgiget

Strandolás a Bodensee-ben

Pihenés a tó partján

Panzióknk étkezője

Búcsú Oberrente-től

próbáltuk az aquapark összes szuper csúszdáját és medencéjét.

A csütörtöki napot már reggeltől Svájcban töltöttük. Először St. Gallen apátságát csodálhattuk meg, amely szerepel az UNESCO Világörökségi listáján. Majd egy kis vásárlás után hajókázásunk következett a Rajna-vízeséshez. Európa legnagyobb vízesése méltán lenyűgöző. A nap zárásaként igazi középkori környezetbe csöppentünk. Stein am Rhein városában festett házak között barangolva megérkeztünk a csokoládék birodalmába, és bármely hihetetlen, a csoki boltocska tulajdonosa magyar származású volt.

Utolsó napunkon a tó közepén lévő csodálatos virágszigetre, Mainaura hajókáztunk be. Élvezhettük a legszebb ruhájukban pompázó virágokat, pillangók között sétálhattunk a pálmaházban, majd lepihenhettünk az évszázados fák árnyékaiban, gyönyörködve a tó panorámájában.

A programokból a múzeumok se maradhattak ki. Dornbirnban meglátogattuk a Rolls-Royce múzeumot, ahol irigylésre méltó járműveket lehetett látni. Bárki elfogadott volna egyet közülük!

Az egész tanulmányutat nézve a legjobban az tett nekünk, hogy természetesnek érezhettük a német nyelven való kommunikálást. Észrevétlenül kúsztak a szavak a fejünkbe, majd a nyelvünkre. Rengeteg új szóval, ismerettel gazdagodtunk. Megismertünk három országot, az embereket, akik ott élnek, ételeiket, kultúrájukat. Megtanultunk csapatban dolgozni, elfogadni egymást.

Összefoglalva azt tudjuk mondani, hogy felejthetetlen élmény volt. Mindenki fejlődött, a saját szintjéhez képest több lett, nyelvi és emberileg is. Köszönjük Horváthné Scholcz Erika tanárnő lelkiismeretes, minden részletre kiterjedő szervező munkáját.

Lengyelországi élményeim

Kiss László Marcell

Talán nem is tudnánk Lengyelországnál tökéletesebb úti célt elképzelni az 1956-os forradalom 60. évfordulóján. Tudniillik ugyanis, hogy az októberi budapesti tüntetések a lengyel mozgalmak iránti szolidaritás kifejezéséeként indultak dícsőséges útjukra. Sőt, talán a lengyelek példás bátorsága volt a szikra ahhoz, hogy mi is – követve barátainkat – nemet mondjunk a szocialista diktatúrára.

Mindezek tudatában, nem csoda, hogy széles mosolyra görbültek ajkaink a nyerevényút hallatán az október 23-i Gloria Victis Történelemverseny országos döntőjének eredményhirdetésén. Azonban ez a görbület magában hordozta a 2 hónapos kemény tanulás utáni megkönnyebbülést, az országos 5. hely okozta mámort és annak a ténynek frissen fogant izgalmát is, hogy „(Sóvári) Laci fiái” hamarosan 4 napra Lengyelországba utaznak...

3 hét múlva már Zakopanében ébredünk. Az ablakon kinézve hótakaró kíván jóreggelt, ahogy az a novemberi Magas-Tátrában szokás. Végre egy év, mikor nem az ott-honi kertben látom az első hót!

A város maga elbűvölő. A romantikus, fényes sétálóutcák este, az azokat szelő csillogó kövices patak, a nyüzsgő bazárok, a helyi kecskesajt-árusok, a lefagyott kezűjajk és orvosaik, a forralt bort kínáló lelkes asszonyok keltik bennünk azt a szívet melengető érzést, aminek emléke később visszahúz.

Természetesen, ha már lengyel-magyar barátság, a közös borozás sem maradhatott el, köteleességtudóan fogadtunk szót a közmondásnak. Annak a közmondásnak, amelynek igazságát számtalanszor megtapasztaltunk utunk során: lengyel és magyar tényleg barát.

Másnap, Krakkó, nemzeti ünnep. Rajtunk kívül több százan érkeztek Magyarországról együtt ünnepelni lengyel barátainkkal. Felemelő érzés, hogy a magyar zászlót lengető csoportunkat heves ujjongások, köszöntések fogadják; a helyiek, a festői utcákon menetelve, velünk együtt énekelik a Himnuszát és a Kossuth-nótát. A felvonulás folyamán, fél szemmel végig a város fölé Napként

emelkedő királyi palotát méregetjük, csodáljuk, amit délután meg is látogatunk. A Wawel híven őrzi az egykori főváros történelmi tekintélyét, számos uralkodóval egyetemben itt nyugszik Báthory István erdélyi fejedelem is.

A város főterén este épp egy koncert zajlik; a zakopanei idilli nyugalom után az ország pörgős hangulatából is merünk egy pohárral. Kezdem úgy érezni, hogy sosem fogom elfelejteni ezt a napot, és ezt rengeteg képpel is bebiz-

tosítom. Egy remek bárban vacsorázunk és mit ad Isten, épp lengyel-román focimeccs megy a tévében, körülülve 20-30 lelkes lengyel drukkerrel. A nap megkoronázásaként, mind a négyen szívből szorítunk barátainknak. 3-0 ide.

Hazafelé tartunk korán reggel, fáradtság és melankólia érzése kering a levegőben. Útközben még beugrunk egy szentmisére Kassán – szerintem a világ legszebb székesegyházába –, majd késő este hazaérve Budapestre magyar szurkolókkal találkozunk, akik az Andorra elleni meccsre tartanak. Mintha a tegnapi lengyeleket látnánk – kiegészítve zöld színnel –, s a bennünk kelt érzések is kísértetiesen hasonlóak.

Tökéletes kirándulás, tökéletes helyszínnel, tökéletes időpontban, tökéletes szervezéssel (Rákóczi Szövetség) és, ami talán legfontosabb, tökéletes társaságban, Sóvári László tanár úrral, Czene Martin és Petik Lajos osztálytársaimmal. Nem zárhatok mással, mint egy őszinte ajánlással; Lengyelország kötelező úti cél minden magyar történelmekedvelőnek, a hűvösét kedvelő városnézőknek és a meleg vendégszeretetre vágyóknak egyaránt.

Erdélyben járt a Bolyai 7. d osztálya

Molnár Petra

A Bolyai János Gimnázium 7. d osztályos tanulóinak, mint minden évben, idén is lehetőségük nyílt ellátogatni Erdélybe 2017. április 9. és 12. között. Ezen a tanulmányúton megtekinthettük Erdély magával ragadó természeti értékeit, páratlan szépségű tájait, és nem utolsósorban a történelmünk egy fontos részét is. Az utazás során megismerkedhettünk az ott élő magyarok ételkülönle-

gességeivel, szokásaival és életével is.

A korán kelés, és indulás után egy hosszú nap vette kezdetét. Már 6 órakor indultunk várakozással teli izgalommal az iskola elől. Az első város, ahol megálltunk, Temesvár volt. Hosszú sétát tettünk a belvárosban, és itt találkoztunk először a helyi idegenvezetőnkkel is. Ezután Dévára látogattunk, ahol elsőként a

Fülöp Simon

Utazások

Déva – Adományok a Szent Ferenc Alapítványnak

Déva – Csoportkép a felvonónál

Déva – Találkozás Bőjte Csabával

Gyulafehérvár – Koszorúzás a Hunyadiak sírjánál

Királyhágó

Kolozsvár – Mátyás király szülőháza

Marosvásárhely – Kultúrpalota

Nagyvárád – Csoportkép Ady Endrével

Temesvár – a vár bejárata

Tordai hasadék

Vajdahunyadi vár

**Vajdahunyad – Várfelfedező verseny
eredményhirdetése**

Szent Ferenc Alapítványnak vitt adományainkat adtuk át. Nagy öröm volt számunkra, hogy Bőjte Csabával is találkozhattunk, aki kedves szavakkal áldotta meg csoportunkat. Ezután Déva várát „hódítottuk” meg. Még a 21. századi látogatót is csodálattal tölti el ez az építészeti remekmű, amely egy magas hegy csúcsán, méltóságátjelesen vigyázza a vidéket. A várba felvonó segítségével jutottunk fel. A látvány, ami a magasból nyílik Déva városára, mindenkit elkápráztatott. A várban közösen szavaltuk el Arany János Kőműves Kelemenné című balladáját. Már esteledett, amikor elindultunk a szállásunkra, Csernakeresztúrra, ahol családi házakban szálltunk meg. A vacsorát családias, bensőséges hangulatban tölthettük el, és mindnyájan próbáltuk kipihenni a hosszú nap, utazásból adódó fáradalmait.

Másnap a Hunyadiak gótikus vára következett: Vajdahunyad, amelyet nem véletlenül Európa egyik legszebb várkastélyának tartanak. Vajdahunyad egy gyönyörű középkori vár, ami mindenkit elvarázsol. Kívülről és belülről egyaránt szép volt. Aznap délután érkezettünk meg Gyulafehérvárra, az Erdélyi Fejedelemség székhelyére. Itt megnéztük a nagyon régi gyulafehérvári Szent Mihály székesegyházat, ahol nemzeti színű szalaggal tiszteleg-

tünk Hunyadi János, Hunyadi László, és Bethlen Gábor emlékhelyei előtt. Majd megnéztünk a Gyulafehérvári várat, az ortodox és katolikus székesegyházat és a régi korról megmaradt épületeket. Egy nagy séta keretében tettük meg mindezt, miközben elmehettünk vásárolni és találkoztunk magyar árusokkal is. Az aznapi szállásunk Marosvásárhelyen az ottani Református Kollégiumban volt. Mielőtt megérkeztünk, megnéztük a Marosvásárhelyi várat is.

Az utazásunkat még mindig Marosvásárhelyen folytattuk, mert meglátogattuk testvériskolánkat a Bolyai Farkas Elméleti Liceumot. Itt nagy élményben volt részünk, mert az ottani hetedikes diákokkal beszélgethettünk és ismerkedhettünk. A liceum udvarában szalagot kötöttünk a két Bolyai szobrára. Véletlenül épp a költészet napján érkezettünk ide, így részt vehettünk az ottani műsorban, ami azt jelentette, hogy az iskola diákjaival együtt mi is elszavalhattuk Petőfi Sándor egyik versét. Itt egy szép délelőttöt töltöttünk el mielőtt Tordára folytattuk utunkat. A sóbánya szintén nagyon érdekes volt, mivel tizenhárom emelet mélységben mesterséges tó, óriáskerék és különböző látványosságok fogadták a mélybe lemereszkedőket. Itt is

Utazások

sok érdekes ajándéktárgyat vásároltunk és kipróbáltuk az óriáskereket, a csónakázó-tavat és még sok-sok minden mást. A Tordai hasadékot is megnéztük, ahol szintén gyönyörű látvány tárult szemünk elé. Visszagondolva, talán ez volt az utazásunk legérdekesebb helyszíne. Csak úgy kattogtak a mobiltelefonok és a kamerák! Ezek után tekintettük meg Kolozsváron Mátyás király szülőházát és a Szent Mihály templomot. Az aznapi szállásunk Kabotaszentkirályon volt. Itt egy fából készült népi faragással díszített házban szálltunk meg, és egy csűrben fogyaszthattuk el vacsoránkat, ami ismét egy érdekesség volt utunk során.

Utolsó úti célunk Nagyvárad szecessziós városközpontja volt. Megtekintettük Ady Endre törzshelyét, a Kanonok sort és a székesegyházat, amelyben Szent László

ereklyéjének másolatát őrzik. Ezek után utunkat sajnos hazafelé vettük, búcsúztunk Erdélytől. Késő este érkezünk meg Salgótarjánba az iskolánkhöz, pontosan oda, ahonnan elindultunk, ezzel utunk lezárult.

Gyorsan eltelt ez a négy nap, mivel mindnyájan nagyon jól éreztük magunkat. Ez az út egy jól megszervezett tanulmányi kirándulás volt, ami minden tanóránál többet ért, de amellett hogy rengeteget tanultunk ezen az úton, az egész osztály nagyon jól szórakozott, és egy nagyon szép emlékként fog mindenkiben megmaradni.

„Céljaim jelentik a motivációt” – Interjú – Barta Lucával

Gulyás Helga

Országos junior bajnok, korosztályos Európa-bajnok váltóban – csak, hogy néhányat említsek kiváló eredményei közül. A következő interjúban Barta Luca válogatott öttusázóval, iskolánk tanulójaival beszélgetek.

- Mióta űzöd ezt a rendkívül nehéz és összetett sportágat?

- 6 éve kezdtem versenyszerűen öttusázni, de már előtte is rendszeresen atletizáltam és úsztam.

- Mit jelent számodra a sport?

A sport a mindennapjaim szerves része, el sem tudnám képzelni nélküle az életem. Emellett kikapcsol, felfrissít.

- Hogyan találsz motivációt minden nap?

- A céljaim jelentik számomra a motivációt. Vannak rövid, illetve hosszú távúak, az utóbbiak a fontosabbak, de ahhoz, hogy fent tudjam tartani a motivációt nap, mint nap, elengedhetetlenek a rövid távú célkitűzések, melyek elvezethetnek a hosszabb távú céljaimhoz. Ilyen célkitűzéseket gyakran magam elé tűzök, az edzésekhez kapcsolódóan ugyanúgy, mint egy-egy verseny előtt. Az élet más-más területein is célokat állítok magam elé.

- Mik a már említett hosszú távú, jövőbeni céljaid?

- Az olimpiai szereplés nem titkolt célom – számomra a jelenlegi legfontosabb – ezért és ennek érdekében teszek apró lépéseket minden egyes nap az edzéseken, és azon túl is.

- Hogyan tudod összehangolni a rengeteg edzést az iskolában való helytállással, tanulással?

- Kicsi korom óta sportolok

- ahogy már említettem – hozzátartozik a mindennapjaimhoz. Hozzászoktam egy rendszerhez, mindig be volt osztva az időm, hiszen egyik edzésről a másikra mentem csak úgy, mint ma is, így megtanultam a kevés időmet a lehető leghatékonyabban kihasználni, így mára már sokkal könnyebben megy a tanulás és a sport összehangolása.

- Mivel töltöd a szabadidődöt, mit jelent számodra a teljes kikapcsolódás?

- A szabadidőmben leginkább olvasok, sorozatot nézek, a családommal és a barátaimmal töltök minőségi időt. Velük elfelejtem a mindennapi teendőket és csak élvezem az együtt töltött perceket.

Barta Luca

Aquatlon

Laczkó Rozina

Laczkó Rozina és Szabina már évek óta rangos versenyeken állnak dobogón mind hazánkban mind külföldön. A versenyhez kapcsolódó viszonyokról, későbbi terveikről kérdeztem őket.

- Gondolom családi vorás nálatok a sport szeretete. A szüleitek már kisebb korokban is ösztönöztek erre benneteket? Hogyan kezdődött ez nálatok?

- Óvodás korunkban is próbálták minket a sport felé

irányítani, már akkor is jártunk úszni. Komolyabban akkor kezdtünk, amikor Szabina 9 éves volt én pedig 8. Az iskolában adtak egy jelentkezési lapot úszásoktatásra. Ez megtetszett nekünk, aminek szüleim is örültek így beírtattak. Először csak úsztunk, majd jött a kérdés, hogy akkor nem szeretnék-e elmenni egy futó edzésre, hátha megtetszik és ott ragadunk. Úgyis történt. Miután úsztunk és elkezdtünk futni, elvittek minket az első versenyeinkre, és itt vált véglegessé, hogy mi ezt szeretnénk csinálni. Aztán jött az ötlet, hogy ha már úszás, futás akkor legyen triatlon. Így egészült ki a kerékpározással.

- Aquatlon és triatlon. Mit is jelentenek ezek pontosan? Hogyan választottatok végül?

- Az aquatlon egy melléksportja a triatlonnak. Ez csak úszásból és futásból áll. Amíg a triatlonban biciklizni is kell. Aquatlon verseny 2-3 van egy évben, amíg triatlon majdnem minden héten.

- Testvérek vagytok, mégis néha egymás vetélytársai. Milyen érzés mikor egymás ellen versengtek?

- Soha nem volt közöttünk versengés. Általában Szabina teljesít jobban. De előfordult már, hogy én. Ha a másik jobban teljesít, csak büszkéek vagyunk rá. Nyilván mindkettőnk célja jobbnak lenni. De attól függ ki a jobb, aki jobb fizika állapotban van.

- A versenyek mind más és más helyszínen zajlanak. Melyik volt a kedvencetek?

- Rengeteg versenyre megyünk. De úgy gondolom mindkettőnknek a Tiszaiújravárosi Triatlon Európa Kupa és Triatlon Nagyhét a kedvencünk. Sajnos nekem még

nem volt alkalmam indulni az Európa kúpán, de azon a pályán versenyeztem már többször is. A világ elitjei is azon a pályán indulnak a világtúrán, és ez mindig lökötet ad, hogy ugyanazon körülmények között versenyezhetünk, amin ők. Mindig megtiszteltetés ott elindulni, hazai versenyzőként. Rengeteg szurkoló jön ki, akár magyar akár külföldi így mindig nagyon jó a hangulat.

- A Bolyai egy elég erős gimnázium. Hogyan osztjátok be az időtöket, hogy jusson családra, barátokra, tanulásra és edzésre is?

- Elég nehéz összeegyeztetni a iskolát és a sportot. Mindennap 5 órai kelés és a 8 tanítási óra után ismét 2 edzés vár ránk, aztán későn haza tanulni. Majd indul újra az egész. Ettől függetlenül mindig sikerül felkészülni az iskolára, ha van időnk, előre tanulunk. Főként olyan barátaink vannak, akik szintén sportolnak, így velük sokat találkozunk. Edzések előtt és után is, ha nincs sok tanulnivaló, de hétvégén mindenképp.

- Mi motivál benneteket egy verseny előtt vagy a felkészülés ideje alatt?

- Mindig az a fő célunk hogy jobbak legyünk. Gyakran nehéz rávenni magunkat az edzésre, főként a hajnali úszásra, de az mindig csak addig nehéz, amíg a hideg vízbe bemelegyünk. Onnantól arra koncentrálnak, hogy minden feladatot jól csináljunk meg, és az edző tanácsát megfogadjuk, mert tudjuk, azzal előre jutunk. Mindig megadunk egy időt, amit teljesíteni szeretnénk, el akarunk érni, és azért megteszünk mindent.

- Nagyon szép eredményeket értek el, gondolom messze még a vége. Hogyan látjátok magatokat a jövőben, milyen szerepet tölt be az életetekben a sport? Esetleg vannak kitérítendő célok?

- Mindenkeppen ezzel szeretnénk foglalkozni. Szabina a Testnevelési Egyetemen szeretne tovább tanulni és edző lenni, én pedig sportpszichológusnak készülök. Mind a ketten szeretnénk a lehető legjobb eredményt elérni a jövőben, és fejlődni mind a három sportágban.

Laczkó Szabina

„Csapatjátékban rengeteget tanulunk a társainktól”

Harazin Regina

Balya Dorottya iskolánk egyik fiatal sporttehetsége. Vele készített interjúm során szenvedélyéről, a fociról kérdeztem.

- A foci alapvetően egy fiúk urulta sportág. Hogyan esett erre a választásod?

- Igazából főleg a bátyám miatt kezdtem el a focit. Nem sok választásom volt mellette, mivel már egész kis korunkban vitt magával a pályára, mindig együtt játszottunk,

amit sem most, sem akkor nem bántam. Az unokatestvéreim is mind fiúk, apukám is nagy focirajongó, ezek is sokat tettek hozzá, hogy megszeressem ezt a sportot.

- Gondolom más sportokban/sportágakban is kipróbáltad magad. Van/volt másik „szereltem” a foci mellett?

- Sok más sportot is kipróbáltam, például torna vagy úszás, néhány évvel ezelőtt röpizttem is versenyszerűen. A röplabdát még most is nagyon szeretem, szívesen játszom, ha lehetőségem van rá, de ez sem tudott annyira megfogni, mint a foci.

- Milyen érzések/gondolatok kavarnak a fejedben egy meccs közben? Kikapszol a játék vagy inkább a versenyszellem hajt ilyenkor?

- Minden meccs más, ezért mindig más érzések vannak bennem. Ha épp jól megy a játék, akár nekem, akár az egész csapatnak, akkor teljesen kikapcsolok és hihetetlenül élvezem minden percét. Ha erősebb ellenfél ellen játszunk vagy rosszabb napot fogunk ki, akkor előtérbe kerül a versenyszellem, a nyerni akarás és folyamatos koncentráció. Ilyenkor mindenki feszültebb, de ezeket a meccseket néha még jobb érzés megnyerni.

- Ha jól tudom, nem régg volt egy sérülésed. Mi történt? Milyen volt a sport nélküli időszak? Sikertől teljesen felépültöd?

- Körülbelül egy éven keresztül voltak problémák a bokámmal, sok mérkőzést ki kell hagynom miatta, végül egy lövés utáni rossz kitémasztás miatt elszakadt két bokaszalagom. Műtét nélkül nem tudtam volna folytatni, ezért erre is sor került. Szerencsére nagyon jól sikerült, az orvosomnak és a gyógytornászomnak köszönhetően nagyon gyorsan, és egyelőre úgy tűnik, hogy teljesen felépültem. Az elején nagyon rosszul viseltem, hogy nem játszhatok, nehéz volt megszokni, hogy az a dolog, ami jelen volt a mindennapjaimban, az hirtelen teljesen megszűnt. Egy idő után sikerült hozzá szoknom, de nagyon vártam, hogy újra focizhassak.

- Gondolom a jó csapatmunka megtanulása alapvető hozzáadéka ennek a játéknak. Ezenfelül mit adott neked személyesen a foci?

- Egy csapatjátékban rengeteget tanulunk a társainktól. Meg kell tanulni együtt működni, kompromisszumot kötni és bízni egymásban. Ez valakivel nagyon könnyen, mással nagyon nehezen megy, de mivel egymásra vagyunk utalva, muszáj alkalmazkodni. Szerintem a legfontosabb, amit én tanultam az a türelem és az elfogadás. Ezek nélkül nem bírnánk egy csapatba beilleszkedni.

- Hogyan látod magad a jövőben? A sport hobbiként vagy esetleg hivatásként is szerepel az életedben? Esetleg vannak már most kitűzött célok?

- Hobbiként szeretném, hogy minél tovább jelen legyen az életemben, és amíg lehetőségem lesz klubcsapatban játszani, addig ezt mindenképp szeretném kihasználni. Nőként elég kevés esély van rá, hogy a későbbiekben hivatásként üzzem, ezért ezzel nem tervezek.

Balya Dorottya

A Patrónus – díj tulajdonosa – Jakubovicsné Dr. Szalai Éva

**Szabóné
Básti Csilla**

- *Mondanál néhány szót magadról?*

- Egykor én is a Bolyai Gimnázium diákja voltam, és szívesen emlékszem vissza az itt töltött évekre és kítűnő tanáira. Büszke vagyok arra, hogy többen közülük még édesapámat is tanították, aki a jelenlegi gimnázium elődjének tanulója volt. Az iskola elvégzése után a Semmelweis Egyetemen gyógyszerész diplomát szereztem, a szakmámban dolgozom, amit nagyon szeretek.

- *Volt szereped abban, hogy gyermeked a Bolyait választotta?*

- Biztos vagyok benne, hogy volt, hiszen sokszor meséltem Neki szeretett gimnáziumomról. Éva lányom a 6. osztályos két tannyelvű képzést választotta, melyet nagyon jónak tartottam a nyelvtanítás magas színvonalá miatt. Úgy gondolom, hasznos volt számára hogy a 7.-8. osztályokat közép szintű oktatásban végezhesse.

- *Hogyan emlékszel vissza a szülői választmányi munkákra? Melyek voltak a legemlékezetesebb rendezvények az iskolában?*

- Véleményem szerint nagyon szoros és eredményes együttműködés valósul meg a szülők és az iskola tanárai között, melynek célja mindig az iskola fejlesztése, a diákok mindennapjainak szebbé, emlékezetesebbé tétele és tanulmányaik segítése. Számomra talán a szalagavató volt a leg-

emlékezetesebb, amely jelképezte, hogy gyermekeink hamarosan életük egyik mérföldkövéhez érkeznék, és lassan kirepülnek a családi fészekből. Felejthetetlen volt látni a nyitótáncokat, mely örök élmény marad mindenki számára.

- *Hogyan ajánlanád az iskolát szülőként illetve volt bolyais diákként a középiskolát most választóknak?*

- Jó szívvel ajánlom mindenkinek, aki tovább szeretne tanulni, hiszen nagyon magas a felvételi arány és a diákok megállják a helyüket a felsőoktatási intézményekben. Fontos, hogy az iskolában magas képzettségű pedagógusok adják át az ismereteket a gyerekeknek. A tanulmányi versenyek, a jól felszerelt laborok szintén a fejlődést szolgálják. A nyelvtanítást, a tanulmányi kirándulásokat sem lehet kihagyni az iskola által nyújtott lehetőségek közül. Az is nagyon fontos, hogy mivel jó képességű továbbtanulni szándékozó fiatalok járnak ide, ezért jó hatással vannak egymásra a tanulásban. Nagyon tetszik, hogy az iskola őrzi azokat a hagyományokat, amelyek már az én időmben is fontosak, így az egykori „Bolyaisoknak” sok közös élményük marad a gimnáziumi évekből.

- *Milyen érzés volt átvenni a Patrónus Díjat?*

- Nem számítottam rá, hogy én fogom megkapni, de nagyon örültem neki. Köszönöm szépen!

**Jakubovicsné
Dr. Szalai Éva**

Jakubovicsné Dr. Szalai Éva ballagási búcsúbeszéde

Kedves Ballagó diákok, tisztelt Tanári Kar, kedves szülők, kedves vendégek!

Egykori Bolyaisként a szülők nevében állok itt előttetek, hogy megköszönjem Tanáraitoknak azt a sok munkát, energiát, amit azért tettek, hogy most sok tudással felvértezve álljatok eddigi életek legnagyobb megmérettetésére, az érettségi vizsga előtt, és mindany-

nyiuink nevében adjak némi útravalót számotokra. Ez az év azért is jelentős a Gimnázium életében, mivel a 2016/17-es év az 50. tanév ezen intézmény falai között.

Az élet egy nagy utazás, ahogy szokták mondani. Javaslom, időzzünk el egy kicsit e 4-6 év gimnáziumban töltött állomásain.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Emlékeztek vissza, hogy vártatok a gólyatábor, milyen izgalommal, megilletődve léptetek be a gimnázium kapuján, kicsit féltetek, hogy milyenek lesznek tanáraitok, és milyen komolyan tűntek a végzős diákok. Nem is gondoltátok, hogy így elröpül az idő, és a mostani elsősök már rátok néznek fel.

Épp hogy megérkeztek, egy csodálatos erdélyi utazáson vehettek részt, ami lehetőséget adott arra, hogy jobban megismerkedjete egymással.

Ezután sok, az elmúlt fél évszázad alatt hagyományná vált Bolyais rendezvény élményeivel gyarapodtatok.

Mivel az iskola egyik erőssége a magas színvonalú nyelvtanítás, ezért külön szeretnék köszönetet mondani tanáraitoknak a tanulmányi kirándulásokért, amelyeket kitűnően megszervezték, felvállalták azt a nagy felelősséget, hogy elvigyenek benneteket Angliába, Skóciába vagy Franciaországba. Biztos vagyok benne, hogy ezek az utazások nagyon hasznosak voltak nyelvtudásotok fejlesztése szempontjából, megtapasztalhattátok, milyen egy igazi angol, vagy francia emberrel anyanyelvén beszélni.

Tudom, hogy útjaitok során életre szóló élményekkel és emlékekkel gazdagodtatok. A magas szintű nyelvi oktatásnak köszönhetően sokan már közép, de akár felsőfokú nyelvvizsgával rendelkeztek.

Szerintem hamar megtapasztalhattátok, hogy itt tanáraitok már felnőttként, egyenrangú partnerként tekintettek rátok. Ahogy Pálfalvai Igazgató Úr az 50. ünnepélyes tanévnyitón mondta céljuk az, hogy az itt végzett diákok tanuljanak meg saját szemükkel nézni a világban. Ez számomra azt jelenti, hogy legyen önálló véleményetek mindenről és merjétek is felvállalni.

Az itt töltött évek alatt természetesen nagyon kemény munkát végeztek az iskolában tanító pedagógusokkal közösen, hiszen ide azzal a céllal jöttetek, hogy felkészüljete a továbbtanulásra. Lehetőséget kaptok különböző házi és szélesebb körű versenyeken való részvételre, így felmérhettétek tudásotokat, és sokan közületek kiemelkedő eredményeket értek el.

Oktatóitoktól nemcsak tudást, hanem tartást, viselkedési normákat is megtanultatok, ami biztosítja szá-

motokra, hogy méltóak legyetek a Bolyais léthez. Majd meglátjátok ezekkel később, milyen jó érzés lesz egy-egy régi iskolatársatokkal találkozni, felidézni a közös élményeket, és megérezitek, hogy az egykori Bolyaisokat egy különös szál köti össze, ami szavakban ki nem fejezhető.

Ti, kedves Ballagók februárban nagyon fontos döntést hoztatok, elhatároztátok, hogy merre szeretnétek tovább haladni. A mai nap még az ünneplésé, de az elkövetkező hetekben először az írásbeli, majd a szóbeli érettségi vizsgákon kell bizonyítanotok tudásotokat.

Mindannyiunk nevében azt kívánom Nektek, hogy sikerrel arassátok le az itt töltött évek kemény munkájának gyümölcsét és sikeres felvételt nyerjetek abba az intézménybe, ahol tanulmányaitok folytani szeretnétek.

Szüleitek és a magam nevében vállalom, hogy ezek után is mindenben mellettetek leszünk, támogatunk benneteket céljaitok elérésében. Tudjuk, hogy hamarosan kirepültök a szülői házból, de kérünk benneteket, hogy térjete vissza megpihenni hozzánk, számoljatek be élményeitekről, sikereitekről, esetleg bánatokról, és ne feledjete el a szülői ház melegét, ahol mindig szívesen látunk benneteket!

Azt kívánom nektek, hogy legyetek egészségesek, sikeresek, boldogok és szerencsések az életben, szeretet és béke vegyen körül Benneteket. Ne feledjete el iskolátokat, ahol megalapoztatok tudásotokat, számoljatek be tanáraitoknak eredményeitekről, hiszen Nekik az a legnagyobb öröm, ha látják munkájuk nem volt hiábavaló.

Biztos vagyok benne, hogy néhány év múlva, amikor majd egykori iskolatársaitokkal találkoztok, meg fogjátok érteni, hogy milyen különös szálról beszéltem, ami a Bolyaisokat összeköti bárhová is sodorja őket az élet.

Végezetül az idén kétszáz éve született Arany János szavaival köszönnék el Tőletek!

*„Előtted a küzdelem, előtted a pálya,
Az erőtlent csügged, az erős megállja.*

*És tudod: az erő kicsoda? - Akarat,
Mely előbb vagy utóbb, de borostyánt arat.”*

Köszönöm a figyelmet!

Interjú a Bolyai Emlékplakett és Diszokirat kitüntetés tulajdonosaival

„Az ember akkor lesz boldog, ha azt csinálja, amit szeret”

Szládek Anna interjú

Harazin Regina

- Pontosan milyen díjat vehettél át? Mit jelent számokra ez az elismerés?

- A Bolyai Emlékplakett és Diszokirat díjat vehettem át. Óriási öröm volt számomra, hogy nekem ítéltek ezt a díjat. Ez a kitüntetés tulajdonképpen a négyéves munkám elismerését jelenti. Nagy megtiszteltetésnek veszem, hogy az iskola vezetésé méltónak tartott a díj átadására.

- Milyen értékeket, élményeket kaptál az iskolától az elmúlt években?

- Ha a Bolyaiban töltött évekre gondolok vissza, rengeteg szép emlék jut az eszembe. Mindig jó szívvel gondolok vissza a tanáira, iskolatársaimra, a különböző programokra és az élményekre, amelyeket örökre az emlékeimben őrzök, és amelyek megszépítették a gimnáziumi éveimet. Úgy érzem, hogy a négy év során számos olyan értékkel gazdagodtam, amelyet az életem során hasznosíthatok.

- Milyen szabadidős elfoglaltságokra jutott idő az iskola mellett?

- Az iskola mellett zongorázni tanultam mind a négy év során. Bár általában sokat kellett tanulni, nem volt nehéz beosztanom az időmet úgy, hogy jusson idő a zongorázásra, hiszen nekem a zenélés kikapcsolódást jelentett a nehéz mindennapokban.

- Jó pár hagyománnyal büszkélkedhet az iskolánk: Bolyai napok, diák nap, Bolyai körök, külföldi tanulmányi utak, kiállítás megnyitók. Mi volt a legmaradandóbb számodra?

- Az iskolai programok közül talán a külföldi tanulmányutak voltak a legmaradandóbbak számomra. Volt szerencsém Londonba és környékére, az osztrák Tirolba és Berlinbe is elutazni iskolai szervezés keretében. Ezek a tanulmányutak rengeteg élménnyel gazdagítottak, gyönyörű helyeken járhattam és új szokásokat ismerhettem

meg. A külföldi utakon kívül nagyon szerettem a Bolyai köröket is, hiszen a diákok érdekesebbnél érdekesebb előadásokat mutattak be, amelyekből sokat lehetett tanulni.

- Melyik egyetemre, illetve melyik szakra jársz? Miért pont ezt a szakot választottad?

- Jelenleg a Budapesti Corvinus Egyetem nemzetközi gazdálkodás szakos hallgatója vagyok. A szak kiválasztásánál tudtam, hogy mindenképpen kamatoztatni szeretném a megszerzett nyelvtudásomat a jövőben. Emellett nagyon megszerettem a matematikát és így alakult ki bennem, hogy a gazdasági pályát szeretném választani. A nemzetközi gazdálkodás szak mindkét feltelemnek megfelelt és szimpatikus volt nekem, ezért választottam azt.

- Sikertől már megszokni az egyetemi életet?

- Már nagyon jól megszoktam az egyetemi életet. Persze az első hetekben még nehezebb volt. A gimnázium után nagyon nagy a váltás, egy teljesen más közegbe kerül az ember, mindent önállóan kell intéznie, nincsenek ott a tanárok, hogy úgymond fogják a kezünket. Szerencsére egy nagyon jó társaságba kerültem, ahol mindenki segítőkész és összetartó, így sokkal könnyebben ment az elhelyezkedés és a beilleszkedés.

- Ha üzenhetnél valamit az elkövetkező Bolyais generációknak mi lenne az?

- Én azt üzenem a következő generáció diákjainak, hogy mindig tartsanak ki az álmaik mellett és küzdjenek értük. Sose adják fel! Ha valami akadályba ütközik az ember azt meg kell próbálni leküzdeni és tovább menni az úton az álom felé. Az ember akkor tud igazán kiteljesedni, akkor lesz boldog, ha azt csinálhatja, amit szeret. Éppen ezért még azt is tanácsolom, hogy csinálják azt, amit igazán szeretnének, tanulják azt, ami a szívük vágya. Ne hagyják befolyásolni magukat, tartsanak ki az elhatározás

Szládek Anna

sakk mellett, tegyenek értük és akkor biztosan a számukra megfelelő helyre fognak kerülni az életben.

- *Ha bármit megváltoztathatnál az elmúlt évekből, tanulmányaid sorából, esetleg az iskolában, mi lenne az?*

- Én azt hiszem, hogy semmit nem változtatnék meg a

bolyais évekből. Minden úgy volt tökéletes, ahogy történt. Ha visszagondolok, egy pillanatra sem fordul meg a fejemben, hogy változtatnék valamin, ha lehetne. Én nagyon jól érzem magam a Bolyaiában és csakis szép emlékeket örökök az ott töltött évekről.

„Rengeteg szép és kedves emlék”

Interjú Nagy Mátéval

Harazin Regina

- *Mit jelent számodra ez az elismerés? Milyen érzések kavargtak benned? Pontosan milyen díjat vehetél át?*

- Amikor megtudtam, hogy a díjazottak közé kell ülnöm, már izgatott lettem, de nem tudtam még pontosan mire számíthatok. Eleinte arra gyakordtam, hogy a történelemversenyen elért eredményünk miatt kapunk oklevelet, de mikor Pálfalvai Zoltán igazgató úr a kitüntetettek közt olvasta fel a nevem, nagyon meglepődtem. Bolyai Emleklapok és Díszokirat kitüntetésben részesültem, melyre tényleg nem számítottam. Kimondhatatlanul örültem az elismerésnek, úgy érzem és érzem most is, nem volt hiábavaló a 6 év munkája.

- *Milyen szabadidős elfoglaltságokra jutott időd az iskola mellett? Hogyan osztottad be az idődet hogy mindenre jusson, főleg az utolsó két évben?*

- Az iskola mellett aktívan néptáncoltam először a Viganó, majd később az Ifjú Nógrád Táncgyűttesben. Ezen kívül szabadidőm legnagyobb részét a változatos hobbijaimnak, a zongorázásnak, nyelvtanulásnak, olvasásnak és az útszásnak szenteltem. Az utolsó éveken sem okozott szerencsére problémát a megfelelő időbeosztás, annak ellenére, hogy mind a tanulás, mind pedig a közösségi élet sokkal hangsúlyosabb szerepet kapott a mindennapjaimban. Nem volt mindig egyszerű a programokat és a tanulókat összeegyeztetni, de végül minden nagyon jól ment.

- *Mi fog a legjobban hiányozni az itt töltött évekből?*

- Az biztos, hogy nincs külön egy kivételes dolog, sok mindent jó érzés feleleveníteni. Rengeteg szép és kedves emlék kötődik a középiskolás éveimhez, melyek némelyi-

ke már most is hiányzik egy kicsit. Az erdélyi, angliai és skóciai tanulmányutak, az osztálykirándulások, gólyaavató, főtáncversenyek és a különböző közösségi programok mind-mind csodálatos élményeket és érzéseket véstek az emlékezetembe. Különösen élveztem a szalagavatóra, ballagásra és a szerenádokra a készülődést, valamint azt, hogy utolsó évre egy nagyon jó közösség alakult ki az osztályunkban. Hiányozni fognak még a büfénél kávézással és beszélgetésekkel eltöltött szünetek, valamint a tanórák vicces pillanatai.

- *Hogyan tervezted meg a továbbtanulásod? Miben segített a Bolyai?*

- Már nagyon korán elkezdtem érdeklődni az iránt, hogy a középiskola után merre tanuljak majd tovább. Kiválasztani igen nehéz volt, hiszen egészen az utolsó év fél-évéig igen nagy dilemmában voltam. Nem tudtam elképzelni magam a továbbtanulás semelyik területén, rengeteg szakma különböző okokból nem is jöhetett szóba, amely szintén megnehezítette a döntést.

Félévenként, sőt gyakran havonta változtattam a lehetőségeken, de egy valamiben biztos voltam, mégpedig abban, hogy emberekkel szeretnék foglalkozni. Mikor tanárainkhoz fordultam segítségért, osztályfőnököm, Árpád Vincze Marietta tanárnő és Horváthné Scholcz Erika tanárnő is azt kérdezték: "Nem gondolkodol esetleg a pszichológián?"

A szüleim is azonnal támogatták az ötletet, bár már ők is utaltak rá korábban, hogy valószínűleg tetszene nekem ez a tudományterület. A pszichológiáról tudni kell, hogy ez a mai napig egy igen megosztó tudományág (külön-

Nagy Máté

Interjú a kitüntetettjeinkkel

sen Magyarországon), és eleinte én is visszakoztam tőle, gondolván ezzel úgysem fogok tudni elhelyezkedni, nehéz lesz benne érvényesülni, stb. Azonban ahogy egyre többet olvastam utána, kérdésezködtem pszichológushallgató ismerőseimnél, illetve részt vettem nyílt napokon egyre jobban megtetszett ez a szakirány. Végül azt a három budapesti egyetemet jelöltem meg, melyeken oktatják a pszichológiát, közülük első helyen az ELTE-t.

- Milyen érzés volt elhagyni a Bolyait? Milyen élményekkel távoztl az érettségiről?

- A bizonyítványosztást követően hihetetlenül boldog és izgatott voltam, hiszen szerencsére minden jól sikerült. Néhány nappal később azonban tudatosult bennem, hogy egy hosszú és szép korszak zárult le ezzel, és egy új mérföldkőhöz értem. Eleinte féltem, hogy az eddig szerzett barátságok felbomlanak, de a mai napig tartom a kapcsolatot sok osztálytársammal. A jól megszokott hegyre felvezető lépcsők metrőaluljárókra és buszállomásokra cserélődtek, és a 27 fős osztály helyett egy 250 fős társasággal találtam szembe magam.

- Jelenleg hol tanulsz? Sikerült már megszokni az egyetemi életet?

- Jelenleg az Eötvös Lóránd Tudományegyetem pszichológia szakos hallgatója vagyok. Az egyetem kezdete természetesen óriási változás volt a gimnázium után, de nagyon hamar hozzászoktam mind a nagyvárosi élethez, mind a másfajta követelményrendszerhez. Lassan, amint

bepillantást nyerek a „nagybetűs életbe” sajnos erősen tapasztalom, hogy az állandó rohanás, a napi ügyintézés és az egyetemmel kapcsolatos dolgok elvégzése igen sok időt vesz igénybe. A budapesti élet pörgős, tele nyüzsgéssel, amit Salgótarjánban nem igazán tapasztalhattam meg az ember. Sokkal többet kell tanulni és rengeteg önállósággal járó teher zúdult a nyakamba, azonban eddig az egyetem minden percét élvezem, rendkívül érdekes dolgokat tanulunk, izgalmas óráink vannak és az oktatók is nagyon segítőkészek, kedvesek. A tanulás mellett persze a kikapcsolódásra és az ismerkedésre is rengeteg lehetőségünk van, így például különféle programokon vehetünk részt a kari buliktól kezdve a filmezéseken át, a nagyon szórakoztató játékok estékig.

- Ha üzenhetnél valamit az elkövetkező Bolyais generációknak mi lenne az?

- Soha nem tudhatjátok, mit hoz a jövő, és bárhogyan is alakul mindig próbáljátok meg a legtöbbet kihozni az adott szituációból. Ha nem vagytok biztosak abban, hogy pontosan mivel szeretnétek a későbbiekben foglalkozni, de már van valamiféle érdeklődési körötök, akkor kérdezzétek bátran születeiteket, tanáraitokat, volt diákársaitokat, mert rengeteget tudnak segíteni. Végzősök tanuljatok bősen, mert az érettségi után már nem igazán lesz könnyebb dolgok. Végezetül sikerekben és élményekben gazdag éveket kívánok minden kedves Bolyais diáknak és pedagógusnak!

„Nem változtatnék semmit”

Interjú Kelemen Balázssal

Harazin Regina

- Milyen érzés volt átvenni a Bolyai Emlékplakettet?

- Természetesen megtisztelve éreztem magam, mikor meghallottam, hogy én is egyike vagyok annak a három diáknak, akik a Bolyai Emlékplakettet kapják, hiszen ez a legrangosabb kitüntetés, amit a Salgótarjáni Bolyai János Gimnázium diákjai kaphatnak, illetve örültem is, az előbb említett okból.

- Mit adott neked a Bolyai?

- A Bolyainak négy remek évet köszönhetek. Nemcsak hasznos tudást kaptam itt tanáraimtól, hanem nagyszerű élményekben lehetett részem diákársaimmal. Biztos vagyok benne, hogy évek, évtizedek múltán is jólesően fogok visszagondolni az itt töltött éveimre.

- Mi volt a legmaradandóbb élmény számodra az itt töltött évek alatt?

Kelemen Balázs

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Talán a legmaradandóbb ezek közül az angliai tanulmányi út volt, melyen 10.-ben vettem részt. Egyrészt régi vágyam volt, hogy eljussak Angliába, hiszen érdekel az angol történelem és kultúra, másrészt sok jó élményben lehetett részem, illetve úgy érzem, még az az egy hét is sokat javított az angoltudásomon, hiszen nap mint nap több angol anyanyelvű emberrel érintkezhettem.

- *Mi fog a legjobban hiányozni az itt töltött évekből?*

- Igazából, erre nem tudok egyszerű választ adni. A társaság, az emberek, maga az épület, vagy a tudat, hogy bolyais vagyok? Az ember nagyon könnyen hozzászokik ezekhez, a pozitív élmények elnyomják a negatívakat (különösen, ha több pozitív van, mint negatív), és én úgy érzem, az ember az előbb felsorolt dolgokat társítja az élményeihez, legalábbis számomra ezek hiányoznak.

- *Milyen érzés volt elhagyni a Bolyait? Milyen élményekkel távoztál az érettségiről?*

- Furcsa érzés volt. Ott volt a bizonytalanság, hogy el kell hagynom a megszokott környezetet, ahol olyan sok diákot és tanárt ismerek, egy ridegnek leírt, ismeretlen, új helyért, az egyetemért. Másrészt örültem, hiszen úgy érzem, jól sikerült az érettségim, ami valószínűleg a legtöbb gimnazista számára az egyik legfontosabb dolog az itt eltöltött éveim során.

- *Melyik egyetemre, illetve melyik szakra jársz? Miért pont ezt a szakot választottad?*

- Jelenleg a Műegyetemen tanulok mechatronikai mérnök szakon. Igazából sokáig nem tudtam dönteni, hogy a mérnöki vagy a fizikusi szakma vonz jobban, de rájöttem, hogy az előbbi áll hozzám közelebb. A mechatronika egy viszonylag új tudományterület, az elektronika, a számítástechnika és a gépészet egyfajta ötvözet, a robotika illetve sok „okos eszköz” tervezése is idetartozik, és ezek már régóta érdekelték, végül ezért választottam ezt a szakot, és bár még viszonylag kevés idő telt el a beiratkozás óta, de nem bántam meg.

- *Ha üzenhetnél valamit az elkövetkező Bolyais generációknak mi lenne az?*

- Legyenek céljaik, és higgyenek önmagukban!

- *Ha bármit megváltoztathatnál az elmúlt évekből, mi lenne az?*

- Őszintén, nem változtatnék semmit. Lehet, nem minden alakult tökéletesen, de úgy gondolom, hogy ez így van rendjén, hibák mindig előfordulhatnak, és ezekkel együtt kell élni.

A Salgótarjáni Bolyai János Gimnázium kitüntetése

Interjú Vida Annával

Harazin Regina

- A legalapvetőbb kérdés: Számtióttól a kitüntetésre? Meglepett mikor a színpadra hívtak? Pontosan miért kaptad a díjat?

- A házirend szerint az osztályközösségen túlmutató közösségi munkáért és kiemelkedő tanulmányi eredményért ítéltek nekem a díjat. Jól esett az elismerés, főleg abban az időszakban, adott egy kis motivációt az utolsó napokra az érettségi előtt.

- Milyen érzés volt a Bolyaiba járni? Mik a legemlékezetesebb élményeid?

- A Bolyaiban nőtem fel, így ez a 6 év különösen meghatározó volt számomra, nem csak tanulmányi szempontból. Rengeteg emlékem van erről az időszakról, onnantól kezdve, amikor 12 évesen rövid, fiús hajjal beléptem az iskolába egészen az érettségi utolsó napjáig. Viszszagondolva és átfogóan meghatározva a legfőbb élményem a hatalmas személyiség fejlődés és változás, amin az évek során keresztül mentem.

- Jutott még másra is idő a tanulás mellett? Mit csináltál a szabadidőben?

- Elsősorban a tanulásra koncentráltam, de mindig igyekeztem időt szakítani a barátaimra. Emellett számos más dologba is belekezdtem, például jártam zeneiskolába, tagja voltam a városi ifjúsági fúvószenekarnak is. Diák önkormányzati tagként főleg a városi rendezvények szervezésében vettem részt illetve ebből kifolyólag a Speak Smart közösség tagja is lettem, akiknek fő célja a város szépítése és népszerűsítése a mai napig. Úgy gondolom rengeteg fantasztikus embert ismertem meg és számtalan emlékezetes pillanatra tettem szert ezáltal.

- Nehéz volt itt hagyni az iskolát? Milyen érzések kavarogtak benned mikor utoljára léptél ki a kapun?

- Meglepően könnyű volt, az utolsó év a többihez képest egy nagyon rövid periódusnak tűnt, csak a szalagava-

tó és a ballagás jelezte számunkra, hogy mennyi idő telt már el. Véleményem szerint ennyi év után az ember már vágyik kiszakadni ebből a konstans környezetből és új dolgokat megtapasztalni. Legalábbis velem ez történt. A kapu pedig mindig nyitva áll, jó érzés néha visszamenni és számot adni a jelenlegi történéseimről.

- Hogyan tovább? Mit csinálsz most? Hol látod magad a jövőben, mik a terveid?

- Jelenleg folyami hajón dolgozom, szeptembertől pedig Hollandiában tervezem folytatni a tanulmányaimat gazdasági és pénzügyi szakirányban. Ezen kívül rengeteg más tervem is van, amelyeket szeretnék véghez vinni, illetve arra az esetre, ha nem sikerülne, szinten vannak további tervek. Szóval elég felkészült és elfoglalt vagyok a jövőmmel kapcsolatban.

- Miben nyújtott segítséget az iskola? Mik azok a dolgok, amiket itt kaptál és a későbbiekben is magaddal viszel?

- Azt hiszem az iskola rendszere alakította ki a gondolkodásmódot és a hozzáállásomat a dolgokhoz, példákul és ellenpéldákkal illusztrálva őket. Továbbá a későbbiekhez szükséges alaptüveltség és tudás is a birtokomban van, amelyeket alkalmazhatok. Nem utolsó sorban a barátaim is itt ismertem meg, akikkel remélhetőleg egy életre szól a kapcsolatunk.

- Ha adhatnál egy tanácsot az elkövetkező évek Bolyaiasáinak mi lenne az?

- Mindenkinek kívánom, hogy legyen sikeres abban, amit tényleg csinálni szeretne és találja meg a saját útját, még ha az nem is keresztezi egymást a többiekével. Az egyik legrosszabb dolog, ami egy ember életében történhet, a megbánás.

Vida Anna

„A sport összehozza az embereket”

Interjú Grajzel Sáronnal

Harazin Regina

- Milyen kitüntetést vehetél át a Bolyai napok során? Meglepett, hogy Te kaptad?

- Végzősként kaptam meg a Talentum-díjat, ami nem volt ismeretlen számomra, már akkor sem, amikor elkezdtem a Bolyiba járni. Hiszen a nővéreim is itt végeztek, így tudtam, hogy van ilyen díj, amit csak a végzős tanulók között szoktak kiosztani. Őszintén szólva nem igazán lepődtem meg,

hiszen minden évben kaptam díjakat a sporteredményeim miatt, így számítottam rá.

- Hogyan értékelnéd az elmúlt éveket? Milyen értékeket, élményeket kaptál az iskolától?

- Mint a legtöbb bolyaisnak nekem is fontos volt, hogy egy jó és erős gimnáziumban tanuljak. Számomra meghatározó volt, hogy a testvéreim is ide jártak, így már magabiztosabban és otthonosabban mozogtam az iskolában. Az osztályomban is jó barátságok alakultak ki. Az osztálykirándulások, különböző iskolai rendezvények, szünetekben eltöltött idő, lyukasórák mind csupa szép emléket őriznek.

- A tanulás mellett a sportra is jutott idő. Mít csináltál pontosan? Mesélnél az eredményeidről?

- Én inkább úgy mondanám, hogy a sport mellett a tanulásra is jutott időm. Nem tudom szabad-e ilyet mondani, de 11.-ig jobban érdekelt a sport, a triatlon, mint a tanulás, viszont 11.-től már ráálltam a tanulásra, hiszen az már beleszámít a felvételibé. 10 éves korom óta triatlonozom. Az általános iskolai testnevelő tanárom figyelt fel rám a futásom miatt és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem ezt a sportot űzni. Nagyon élveztem az első perceitől kezdve, bár sokszor nehéz volt, de kitartottam. Az első legnagyobb eredményem, amire a legbüszkébb vagyok, az a 2010-es országos aranyérem tereptriatlonban. Ez előtt még sosem voltam tereptriatlonon, nagyon új volt még nekem és nagyon is fáradtam, de aztán a futás végére akkora adrenalin

jött rám, hogy sikerült utolérnem és leahagynom az első helyezettet. Voltak még különböző eredményeim duatlonban (futás - kerékpár - futás), triatlonban (úszás - kerékpár - futás), aquatlonban (úszás - futás) országos és megyei versenyeken egyaránt. Pl. csapatban aquatlon országos 3. helyezést sikerült megszerezniünk. Volt olyan év, amikor beválasztottak az országos Héraklész utánpótlás válogatottba is. Pár éve elkezdtem egy új távon versenyezni. Eddig 750 méter úszás 20 km kerékpár és 5 km futás volt a táv, viszont nekem a hosszú táv jobban megy, úgy hogy áttáltam az 1500 m úszásra, 40 km kerékpárra és 10 km futásra. Egyébként ez az olimpiai táv is. 2016 júniusában volt az első ilyen távú országos versenyem, amikor is sikerült megszereznem a 3. helyet. Megszenvedtem, de büszke vagyok erre az eredményemre is. 2016 augusztusában volt Pesten egy IronMan verseny, ahol az egyik versenyszám ez az olimpiai táv volt. Rengeteg külföldi versenyző volt és összességében is rengeteg ember. Jó volt látni az idős embereket, akiknek mindegy volt, hogy mennyi idő alatt menték végig, de megcsinálták és ez hihetetlen volt. Az itt elért eredményemre is büszke vagyok. A 18-24 éves nők kategóriájában versenyeztem. Ebben a kategóriában 5.-ként értem célba, viszont az előttem lévő lányok külföldről jöttek és az időeredményem is jó lett. Élveztem a versenyzést és még jól is szerepeltem.

Grajzel Saron

- Fizikai erőnlétén túl, miben erősített meg a sport? Milyen tanácsot adnál azoknak, akik most vágnak igazán a közepébe?

- Hát fizikailan eléggé megerősödtem a biztos. Nem is tudom. A sport nagyon jól összehozza az embereket, barátokat találunk, és rengeteg élményt szerezhetünk edzéseken, versenyeken, edzőtáborokban. A sport egy bizonyos rendszer hoz az életünkbe. Fegyelmezettségre, rendszerességre tanít, és a mozgás felrészíti a testünket,

Interjú a kitüntetettjeinkkel

lelkünket is. Természetesen ott van a sportszerűség, ami a versenyzés elengedhetetlen része. Most hirtelen a tisztelet jutott eszembe és ez eléggé összefügg a sportszerűséggel. Türelem, kitartás, bátorság, önbizalom. Ezek nélkül szerintem elég nehéz bármit is csinálni és nem csak a sportban. Viszont ami még nagyon fontos szerintem a fej. Nem elég fizikailag felkészülni egy versenyre. Fejben is nagyon ott kell lenni, átgondolni a dolgot, hogy hogyan osztod be az erődet. Ha nem vagy ott fejben, akkor el se indulj. Mit tanácsolnék? Először is ne add fel. A kitartás a legfontosabb, és persze a támogatás. Voltak nekem is párszor hullámvölgyeim, nem is egyszer gondoltam, hogy abba hagyom, viszont anyukám nagyon támogatott akkor és most is, hogy csináljam. Volt, hogy össze is vesztettem emiatt vele. Mindig rájövök, hogy igaza van, mert amikor megint felérek a hullámvölgy tetejére, akkor arra gondolok, hogy de jó hogy nem hagytam abba. Én ezt a három dolgot mindenképp ajánlom: kitartás, támogatás, fej. Ezek nélkül elég nehezen lehet boldogulni.

- A Bolyai után hova mentél tovább? Mik a jövőbeli terveid? Szerepel az életedben a sport?

- Jelenleg a Testnevelési Egyetem sportszervezőmenedzser 1 éves okj-s képzésére járok. Miután ezt

elvégeztem jelentkezni fogok a Nemzeti Közszerzőkati Egyetem katonai vezetői szakára. A sport mindig is az életem része lesz. Még, ha a versenyzést egyszer abba is hagyom, hobbi szinten biztos, hogy megmarad. Az előbb említettem azokat az idős embereket, akik ilyen korban is megcsinálják ezeket a távokat. Ez szerepel az én hosszú távú terveim között is.

- Ha visszagondolsz az itt töltött évekre, mi emelkedik ki az élmények közül? Mi volt a legmaradandóbb?

- A legmaradandóbb az az utolsó évem volt, de még jobban leszűkítve a szalagavató, a ballagás és az érettségi. Amióta tudtam, hogy mi az a szalagavató, azóta vártam az enyémet. És igazán király volt. A 12. első félév végig erről szólt. A táncpróbákon hihetetlen hangulat uralkodott, ha tehetném, vissza mennék, és még egyszer átelném. Nagyon sokat szórakoztunk és rengeteg szép élménnyel gazdagodtunk. Aztán második félévben már minden az érettségiről és a ballagásról szólt. Nem számítottam rá, de nagyon hamar elrepült ez az utolsó év, amit egy részből sajnállok, viszont szívesen gondolok vissza, minden itt töltött évemre.

Talentum díj tulajdonosa

Interjú Osgyáni Dáviddal

Harazin Regina

megyek tovább meglátogattam különféle középiskolákat és egyértelműen a Bolyai János Gimnázium tűnt számomra a legjobb választásnak. Visszagondolva jó döntés volt.

- Kitiüntetés vehetnél át. Miért kaptad ezt? Számítottál rá, vagy teljes meglepetésként ért?

- A sok éven át folytatott kimagasló sport tevékenységem végett, valamint ezek álltatt szerzett kitüntetések, díjak miatt. Meglepetésként ért, hogy hozzám fordultak.

- Miért választottad a Bolyait? Visszagondolva jó döntés volt?

- Annak idején, amikor döntenem kellett, hogy hová

- Hogyan tudnád összefoglalni az elmúlt pár évet? Melyek voltak a kedvenc élményeid?

- A kéttannyelvű képzés során számtalan élménnyel gazdagodtam, mint például az angliai tanulmányút, különböző osztálykirándulások, iskolai rendezvények. Az iskolai sport programokon aktív szerepet töltöttem be. Pálfalvai Zoltán igazgató úrhoz jártam atlétika edzésre, a megyei atlétika versenyeken képviseltem az iskolát, a röplabda csapatnak a hazai meccseken jegyzőkönyvet vezettem valamint edzésekre is bejártam. A diák önkormányzat aktív tagja voltam.

Osgyáni Dávid

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Hogy érezted magad az utolsó napokban, az érettségi előtt?

- Természetesen, mint minden más diák én is nagyon izgultam, nem tudtam mi vár rám. Az utolsó hetek kemény tanulással teltek számomra.

- A sportban is jeleskedtél. Pontosan mit csináltál? Az egyetem mellett is jut időd a folytatásra?

- Hegyikerékpároztam versenyszerűen. 2012 óta a legjobb eredményem 2015-ben az országos diákolimpia 3. helyezés. Az utóbbi hónapokban sajnos egyre kevesebb időm jut a sportolásra, az egyetemi tanulmányaim miatt.

- A diák önkormányzatos munkád is jelentős volt az itt töltött évek során. Mesélnél róla? Miért csináltad, mit szeretnél benne?

- Rendszeresen részt vettem és segítettem az iskolai rendezvények lebonyolításában. Az iskolai diákéletben való szereplésem, valamint az iskolai programok szervezésében való részvétel végigt. Kedvenc rendezvényeim a DÖK nap és a süti vásár volt. Számtalan baráttra tettem szert.

- Melyik egyetemre mentél tovább, melyik szakra? Miért pont ezt választottad?

- A Szent István Egyetemre mentem tovább gépészmérnöki szakra családom és ismerőseim javaslatára, mivel nem vágytam Budapestre.

A Diákönkormányzat kitüntetettjei: Gortva Boglárka és Ondrék Patrícia

Simon Gréta

Két olyan személlyel készítettem interjúkat, akik nélkül ma a Bolyai Diákönkormányzata nem lenne ennyire szuper. Ők voltak azok, akik mindent megtettek a DÖK-ért, sőt, annak tagjaiért is. Úgy gondolom, a lehető legjobb kezekbe került a diákönkormányzat kitüntetése.

- Először arról kérdeztem Bogit és Pattit, hogy egyáltalán mi ösztönözte őket arra, hogy csatlakozzanak a diákönkormányzathoz?

Bogi: Amikor hetedikésként a gólyatáborban láttam, hogyan segítenek a DÖK-ösök a lebonyolításban, megtestesített a dolog és rájöttem, hogy szeretnék én is része lenni egy ilyen közösségnek. Természetesen ismerkedés, barátkozás szempontjából is jó ötletnek tartottam a csatlakozást.

Patti: Hát a DÖK-be lépésem nem volt „romantikus randevú”, nem azért tettem, mert én nagyon szerettem volna, hanem mert az osztálytársaknak kötelező volt DÖK tagnak lenniük. Először nem is éreztem ott jól magam, hisz tele volt nálam idősebbekkel és tapasztalt, vérbeli tagokkal, így volt egy kis kisebbségi komplexusom. Aztán egyre több programban vettem részt.

Gortva Boglárka

Ondrék Patrícia

- Mit kaptatok a tagság által, milyen feladataitok voltak?

Bogi: Úgy érzem, hogy nagyban hozzájárult a DÖK tagság a személyiségem fejlődéséhez. Barátokat szereztem, jobban beleláltam az iskolai életbe, és ez nagyon tetszett. Eleinte csak a háttérben tevékenykedtem, de hamar kedvet kaptam a szervezésben való segítséshoz is. Legfőképp a Discokon és a Rock Esteken való ruhatári - később pénztári - feladatokban segítkeztem, majd 11.-es koromban jelentkeztem gazdasági felelősnek. A középiskola utolsó másfél évében pénzügyi dolgokat intéztem Czene Éva tanárnővel és a vezetőséggel együtt. Örök élmény marad számomra

Interjú a kitüntetettjeinkkel

az egész DÖK tagság (a szervezés, a társaság, a közös bulik).

Patti: Az első fontosabb program, amiben részt vettem az éppen akkor újrainduló Bolyai Disco volt (igen, én azon a gyűlésen is ott voltam, mikor kijelentették, hogy újra lesz). Persze 7-esként buli volt ruhatárosnak lenni és szemézni a megérkező fiúkkal. Aztán egyre több olyan esemény jött, amit már nem szórakozásból, hanem igyekezetből és a társaság miatt vállaltam el. Ilyen volt például a Rock Est is, papírgyűjtések, süti árulás. Élveztem a DÖK minden pillanatát. Aztán mikor „nagyobb” lettem, beleástam magam a szervezés szépségeibe, ez kezdődött egy halloweeni témánappal, aztán egy egészségügyi témánappal, ami egy délutáni vetélkedővel zárult, ezt sikerült a vezetéssel és sok segítséggel összehoznunk. Viszont az élményem, amit sosem felejték el, 2015-ben volt, amikor egy pici csapat szervezte meg az első DÖK-napot. Bogival, Petrőczy Bálinttal, Lenkey Marcival (a párommal), veled, Grétim és persze Czene Éva tanárnő segítségével sikerült hatalmas bulit csinálni (ekkor kellett az évfolyamoknak korszakok szerint beöltözni). Azt kell, hogy mondjam, hogy ezt nem csak mi, szervezők élveztük, hanem a segítők és az osztályok is. A gimii... a DÖK megtanított arra, hogy bátran nyissak az emberek felé, nem fognak megenni, ha részt veszek egy rendezvényen, vagy épp barátkozni szeretnék velük, hisz nagyon sok barátomat a diákönkormányzat által ismerem, itt kerültem velük szoros kapcsolatba. Mindemellett tapasztalatot szereztem a vezetésben, hogy hogyan lehet motiválni és mozgatni egy hatalmas családot, ami mostani tanulmányaim során nagy segítséget jelent.

- Jelenleg melyik egyetemen tanultok, milyen bonyolultságok vannak róla?

Bogi: A Szegei Tudományegyetem Természettudományi és Informatika Karának vagyok büszke, gazdaság-

informatikus szakon tanuló hallgatója. Nagyon tetszik az egyetem, a tantárgyaim is szerencsére jók és viszonylag sok emberrel sikerült megismerkednem mind a gólyatáborban, mind a különböző gyakorlatokon és előadásokon. Az óráim nem sűrűk, így elég szabadidőm jut a hobbijaimra és Szeged felfedezésére. Újjonnan még sportolni is eljárók, ami nálam nagy dolog. Úgy tervezem, hogy ebben a félévben nem, de a következőben szeretnék komolyabban is foglalkozni a hallgatók érdekképviseletével. Sajnos az egyetemen elég nehéz bekerülni a HÖK-be, de remélem, valamilyen úton-módon részt tudok venni az egyetemi közösségi életben is.

Patti: Jelenleg az Óbudai Egyetem Salgótarjáni Képzési és Kutatóhelyén tanulok, mint Műszaki mérnökasszisztens. Szeretek egyetemistának lenni, felnőttek már annyira nem... Tetszik a képzés, remek csoportom és tanárain vannak.

- Mit üzennétek a jelenlegi Bolyaisoknak?

Bogi: *inspirációs idézet/hatalmas bölcsesség helye* Próbáljatok minden lehetőséget megragadni, ami hozzásegít Titeket a fejlődéshez – legyen az egy utazás, egy diákmunka stb. Bízhatok magatokban és hódítsátok meg az előttetek álló akadályokat, mert képesek vagytok rá!

Patti: Amit nektek, Bolyaisoknak üzenek sablonos, de egy idézet Szabó Magdától: „Az élet minden borzalom ellenére gyönyörűsége, és minden gyönyörűség között a legszebb, legedesebb az ifjúság.” Élvezzétek ki a gimii minden pillanatát! Szeressétek egymást, legyetek szerelmesek, boldogok, önfeledten éljétek, bulizzatok, fedeztetek fel új helyeket, mert hirtelen ront be a „házba” a felnőtt élet.

Nagyon köszönöm a válaszaitokat, és persze a sok éves diákönkormányzati munkátokat a DÖK és az iskola tanulóközössége nevében! Sok sikert kívánunk nektek a továbbiakban!

Emlékplakett negyedszer is

Interjú Bagyinszki Boglárka igazgatóhelyettesel

**Dembrovsky
Zsuzsanna**

tanári, versenyfelkészítő és az iskolavezetésben végzett munkájáért nyerte el ezt az elismerést. Az egykori bolyais diák, kiváló tehetséggondozó szaktanár, az iskolai mindennapjait, versenyeit és vizsgáit szervező igazgatóhelyettes már három éve szakértő és tanfelügyelő mesterpedagógus.

- Mester vagy a hivatásodban, hiszen nagyon sok versenyen értek el kiemelkedően szép eredményeket tanítványaid. Mínd a négy kitüntetésben szerepelt az indoklásban kiemelkedő szaktanári, versenyfelkészítői és tehetséggondozói munkáid. Fel tudnád-e sorolni, hogy szakmai pályád során milyen versenyekre készítettél fel tanítványaidat és mely eredményeidre vagy a legbüszkébb?

- Szerencsésnek mondhatom magam, hogy egy olyan iskolában taníthatok, ahová sok tehetséges, szorgalmas diák jár. Minden évben indulnak tanulóink biológia és kémia versenyeken is szép számban - bár az utóbbi időben, a felgyorsult élettempó vagy a túlterheltség miatt egyre kevesebben. Mivel 11 éve igazgatóhelyettes vagyok, így kevesebb osztályt tanítok, de azt megelőzően évről-évre készítettem fel diákokat a Kitaibel Pál biológiai verseny döntőjére. Itt 8 alkalommal vett részt 14 diákom, közülük kettő országos 6. és 8. helyezést értek el 1999-ben, majd 2007-ben egy tanítványom 7. helyezést ért el. A kémiát tekintve az Irinyi János Kémia Verseny országos döntőjébe jutott 3 tanítványom, közülük a 2011. évben az egyikük a

70 döntős tanulóból 22. helyezést ért el, a másikuk 2015-ben 10. helyezést ért el. Minden esetben nagy kihívás és élmény volt a versenyre való felkészülés, a döntőben való részvétel és nagyon büszke voltam a diákokra.

- Középszkolában a „legek versenyé” az OKTV, hiszen ez a legnagyobb, legrangosabb és egyben a legnehezebb megmérettetése a diákoknak és ezáltal az egyik legnehezebb tanári felkészítő munka is, s az elért helyezés tanár és diák együttes munkájának a gyümölcse. Mínd a három forduló az (iskolai, területi és országos döntő) komoly kihívást jelent versenyzőnek és tanárának egyaránt. A korábbi tanévekben és mínd a mai napig folyamatosan vannak tanítványaid a döntőben, ahová csak a legtehetségesebb tanulók képesek eljutni. Kevés szaktanár mondhatja el, hogy mindkét tanított szakjában döntős eredményeket ért el. Te ebben is csúcstartó vagy, hiszen kémiából és biológiából is szép országos eredményekkel büszkélkedhetsz. Mi a sikeres felkészítés titka? Te hogyan csinárod? Milyen az ideális versenyző? Miben áll e felkészítő munka nehézsége, milyen kihívásokkal kell szembenézni?

- Valóban, az OKTV a 11-12. évfolyamos korosztálynak a legrangosabb versenye. Biológiából és kémiából (és nyilván a többi tárgyból is) a nehézsége, mélysége messze túlmutat az emelt szintű követelményeken. Csak az a tanuló érhet el szép eredményeket, aki kitartóan és nagyon alaposan tanul, de emellett jó logikai és problémamegoldó készséggel is rendelkezik. Kémiából összetett és jó nehéz számolási feladatok adják az első két forduló nagy részét. Ezekre a tananyag ismétlésével, kiegészítésével illetve feladatok gyakorlásával lehet felkészülni. A legtöbb évben külön versenyfelkészítő foglalkozást tartottunk, ahol tematikusan ismételtünk és oldottunk feladatokat. Ám ez mit sem ér akkor, ha a versenyző szabadidejéből feláldozza

**Bagyinszki
Boglárka**

Interjú a kitüntetettjeinkkel

otthon, maga nem foglalkozik vele. A döntőre való felkészülés során sok-sok vizsgálatot, kísérletet kell elvégezni, gyakorolni, értelmezni, mert mindkét tárgyból gyakorlati jellegű a forduló. Számomra is felért egy továbbképzéssel az, hogy ezekkel a feladatokkal foglalkozhattam. Szerencsére itt van a természettudományos laborunk és a laboránsi segítség is nagy előny számunkra a felkészüléshez. Ebben a tanévben biológia és kémia tantárgyból is volt egy-egy versenyző diák, akik az OKTV döntőjébe jutottak: Koronczai Klára biológiából és Sütő Martin kémiából. Klári 23. helyezést ért el, Martin pedig 14. lett.

- Egyik legtehetségesebb tanítványod és versenyződ Sütő Martin 11. A osztályos tanuló, aki az emelt természettudományos képzésben vesz részt. Milyen kiemelkedő versenyeredményeket tudhatok magatoknak az eltelt három tanév során, miért jó versenyző Martin?

- Valóban Martin egy nagyon tehetséges diák. Ezt már az általános iskolában is felismerték tanárai és szép sikereket ért el mind fizika mind kémia versenyeken, mielőtt iskolánkba érkezett. Így az ő tudását már csak tovább kellett fejleszteni. Amellett, hogy nagyon könnyen megjegyzi a logikus, egymásból következő dolgokat – gyorsan átlátja a kérdéseket, és megtalálja a megoldáshoz vezető legegyszerűbb utat. Sokszor máshogy gondolkodik, vagy vezet le egy feladatot, mint adott esetben mi, a sablonokhoz szokott tanárok. Kémiából az Irinyi kémiaversenye és az OKTV versenye is együtt készültünk, ahol nagyon szép eredményeket ért el. Teljesítménye alapján meghívást kapott a kémia diákolimpiai csapat válogató, felkészítő táborába – de ide már nem ment el, mivel eldöntötte, hogy a matematikával és a fizikával fog a későbbiekben továbbtanulni, foglalkozni. Hasonló sikereket kívánok Neki a fizika és a matematikaversenyekhez!

- Jubileumi tanévi, versenyeredmények, iskolai és városi kitüntetések. Mire vagy a legbüszkébb, mi okozta a legnagyobb örömet?

- Nagyon nagy öröm volt számomra, hogy megkaptam a Bolyai Emlékplakettet és Díszokiratot újra. Akkor is nagyon büszke voltam, amikor a „Salgótarján Megyei Jogú Város kiemelkedő tevékenységet végző pedagógusa” címet és az ezzel járó minőségi bérezést kétszer is elnyertem. Salgótarján város Önkormányzata a pedagógus napon elismerést ad át a pedagógusoknak a kiemelkedő versenyfelkészítő munkájukért, ezt a jutalmat többször én is megkaptam az elmúlt években. Mindenki számára nagyon szükségesek a megerősítések, nemcsak a diákoknak, hanem a pedagógusoknak és egy vezetőnek is. De a

kitüntetések mellett nagyon fontosak számomra az egy-egy csoportomtól kapott jelképes emlékek, vagy egy-egy diák által írt levél.

- Sok szó esett a versenyekről, eredményekről. Mit jelent számokra „bolyais tanárnak” lenni, mit jelentett annak idején a „bolyais diáklet”? Családodban van-e még egyéb más kötődés iskolánkhöz?

- Több szállal kötődöm ehhez az iskolához, mivel én magam is ide jártam. Nagyon szép emlékeket őrzök alma máteremről, mind a közösséget, mind a tanáraitam illetően, lényegében a jövőmet is megalapozta, hogy olyan tanárok tanítottak, akiknek köszönhetően részben a pedagógus pályára léptem. De más szálak is kötnek még ide. Édesapám is dolgozott óraadóként néhány évig az iskolában, gyermekek is ide járt a két tanítási nyelvű képzésre.

- Pedagógusként számos élményszerű tanulási formát választasz az ismeretek minél hatékonyabb elsajátíttatásához, ami egyben újabb szervező munkával is társul. Gondolok itt a terepgyakorlatokra, táborokra, bemutató foglalkozásokra, önálló kísérletezésre, a Bolyai köri előadásokra. Miben áll ezek hasznossága a mindennapi pedagógiai gyakorlatban, van-e motiváló ereje?

- Igyekszem a tananyagot érdekesebbé, izgalmasabbá és érthetőbbé tenni – amikor lehet. Szívesen vonom be a kísérletezést, megfigyelések végzését a tanításba, erre az új labor nagyon jó lehetőséget biztosít, különösen a kisebb létszámú csoportokban. De az új módszerekkel is szívesen próbálkozom (csoportmunka, újszerű feladatok), sok ötletet kaptunk az Öveges laborhoz kapcsolódó módszertani továbbképzéseken és más iskola kollégáinál történt látogatások során is sok tapasztalatot szereztem. Sajnos terepgyakorlatokra, terepi megfigyelésekre már kevesebb időm jut.

- A kitüntetés részben az igazgatóhelyettesi munkádért is kaptad. Milyen feladatokat látsz el ebben a munkakörben?

- 2006 óta, éppen 10 éve végzem ezt a tevékenységet az iskolában. Elsősorban a tanulmányi munka szervezésével kapcsolatosak a feladataim: az órarendkészítés, a helyettesítések megoldása, a tanulmányi vizsgák szervezése (osztályozóvizsgák, javítóvizsgák, érettségis vizsgák), az emelt szintű foglalkozások tervezése, a továbbtanuláshoz tájékoztatók tartása, koordinálása, a tanulmányi versenyekre való jelentkezés és a lebonyolítás szervezése. Így a végzős tanulók többségével kapcsolatba kerülök a tanév végére. E mellett sok adminisztrációs feladatom is van: a tanárok túlóráinak elszámolása, a naplók ellenőrzése, különböző

Interjú a kitüntetettjeinkkel

elektronikus adatbankok működtetése, a tantárgyfejosztás elkészítésének koordinálása. Ezek során együtt kell működnöm a kollégáimmal, ami úgy gondolom, hogy sikerül. De említhetném még a pályázatokban való részvételt, az iskolai dokumentumok kidolgozásában, átalakításában való munkálkodást, vagy a nyomtatványrendelést és a másodlatok kiállítását is. Ezek az apró munkák nem túl izgalmasak, de igazából az a jó, hogy a tanév során éppen mindig más az aktuális teendő. Ezek végzéséhez szükséges a pontosság, higgadság – ebben fejlődniem is kellene még.

- Tapasztaljuk, mi tanárok is, hogy milyen szerteágazó munkát végzel és mekkora nagy teherbírással. Az iskolai szaktanári és igazgatóhelyettesi munkán túl szakértőként, tanfelügyelőként már három éve dolgozol. Hogyan tudod hasznosítani ezt a tevékenységedet intézményünk fejlődését segítő munkáidban? Van-e hobbid, hogyan tudsz feltöltődni, energiát gyűjteni szerteágazó mindennapi munkádhoz?

- 2014 óta tanfelügyeleti és pedagógusminősítési szakértőként is dolgozom heti 1 napon az Oktatási Hivatal megbízásából. A pedagógusminősítés az életpálya szerinti továbblépést, továbbhaladást biztosítja, ez egy minősítést végző számára sok előzetes felkészülést, felelősséget jelent. Sokféle munkakörben dolgozó pedagógust kellett már minősítenem (szaktanárok, gyakorlati oktató, óvodapedagógus, logopédus, gyermekvédelmi intézményvezető...), így lehetőségem nyílt ismerkedni ezekkel a pedagógiai feladatokkal is. A tanfelügyeleti ellenőrzések minden szintjén (pedagógus, vezető, intézmény) végzett ellenőrzésre is kaptam már megbízást, ezek a fejleszhető területek feltárását célozzák meg. Az itt szerzett ismereteket a saját iskoláinkban sorra kerülő ellenőrzéseknél jól tudom hasznosítani. De szívesen segíték a kollégáimnak, a minősítésre készüléskor – hiszen ez lenne a jelentősége az egésznek.

- Innovatív, kreatív és nyitott személyiségnek ismerlek, akinek fontos gimnáziumunk jelene és jövője egyaránt. Milyen tudásmegosztó-segítő és fejlesztő-újító tevékenységeket folytatatsz?

- Mint a biológia-kémia-földrajz munkaközösség tagja ötleteimmel igyekszem előrevinni a közösségünk munkáját, keressük az új ötleteket, lehetőségeket. Az Őveges labor indulásának első évében és azóta is tartok biológia órákat az általános iskolás diákoknak. Ezen kívüli több iskolai dokumentum (tantervek, pedagógiai program) létrehozásában, felülvizsgálatában közreműködtem. 5 éven át volt lehetőségem a „Salgótarján jövőjéért” Közalapítvány kura-tóriumában tevékenykedni.

- Hogyan tudod összeegyeztetni a hivatással együtt járó szaktanári tehetséggondozó munkát, az igazgatóhelyettesi feladatokat, a tanfelügyeletet és szakértést, valamint az összes eddig felsorolt tevékenységet az otthoni családi kötelezettségekkel? A szabadidő, mint fogalom és valóság létezik-e egyáltalán a számodra, és ha igen, mivel szeretel eltölteni? Van-e hobbid, hogyan tudsz feltöltődni, energiát gyűjteni szerteágazó mindennapi munkádhoz?

- Ez egy nagyon nehéz kérdés, tényleg sokszor időzavarban vagyok. Szerencsére a munkám egy része a hobbim is: az órára készüléskor filmeket keresek, vagy feladatokat oldok, és ez kikapcsol. De igyekszem időt szakítani a családtagjaimra is. Szeretem a természetet, ha lehet, akkor túrázom, kirándulok, vagy olvasok. Kedvenceim a növények, szívesen keresek fel egy-egy helyet egy éppen nyíló védett növény kedvéért a környékünkön, csak azért, hogy lefotózzam.

Vannak nélkülözhetetlen és pótolhatatlan emberek, mint Bagyinszki Boglárka mesterpedagógus, aki hivatkozás nélkül, csendben, pontosan, szerényen és rendkívül hatékonyan végzi az interjúban elmondott számtalan tevékenységét. Nagyezszerre is jó helyre került ez az elismerő kitüntetés. Köszönöm a tartalmas beszélgetést. Még nagyon sok szép szakmai sikert kívánok szaktanári és tehetséggondozó munkáidban, érdeklődő és motivált tanítványokat, s kívánom, hogy a jövőben is ilyen lelkiismeretesen, energikusan, örömmel és elhivatottan tudj végezni valamennyi megbízatásodat és feladatodat!

Alkotni született

Interjú Sóvári Lászlóval

*"Alkotni születünk erre a földre,
Nemcsak megélni új napokat.
Várakat emelni a hegytetőkre
Széles folyókra nagy hidakat."
(Bródy János)*

Hegedűs Krisztián

Egy igen fárasztó nap után, kimerülten bár, de legalább annyira izgatottan fordultam ki a Bolyai keskeny ajtaján és sietve szaporáztam lépteimet, hogy el ne késsek egy számomra nagyon fontos találkozóról. Különleges találkozó egy különleges emberrel, gondoltam magamban, és kapkodva lábaimat a nedves úttesten úgy éreztem, mintha vérnyomásom az egekben lenne. *Miért is vagyok ilyen izgatott?* – kérdez-

tem magamtól, hiszen készültem a mai beszélgetésre. A Bolyaitól a Spaten sörözőig úgy éreztem, mintha a pernek történi része alatt értem volna, annyira el voltam foglalta saját gondolataimmal. Izgatottságom nem volt véletlen, hiszen perceken belül interjút készíték a 2016/2017-es tanév kitiintetettjével! Felkérése megisztelő és ugyanakkor kihívást jelent számomra... Belépve az ajtón, friss csapolt sör illata stimulálta érzéseimet, majd megpillantottam interjúalanyomat, Sóvári László tanár urat az egyik asztalnál, aki persze jegyzetfüzetével a kezében éppen akkor is valamin dolgozott, valamit *alkotott*...

- Minden alkalommal, csodálattal tölt el Tanár úr, ahogyan a szakmáról beszél. Honnan származtatható a pedagógus szakma iránti szereteted, elhivatottságod?

- Nagyon jó a kérdés! Azt hiszem, ez egészen kisgyermekkoromig nyúlik vissza, már akkor „tanárost” és „rendezőst” játszottam a falusi gyerekekkel. Nagyon szeretünk műanyag katonákkal játszani, amit a falusi búcsúban lehetett kapni. A barátaim átjöttek és mindig tőlem várták, hogy mit játszunk. Tulajdonképpen megrendeztem mindig egy történetet a saját képzeletemből, és mint

egy tanár levezetem a játékok. Nagyon élveztem a középpontban lenni, ők pedig imádták a történeteimet eljátszani. Már akkoriban a szükeim is megfogalmazták, hogy eléggé tanáros, irányítós személyiségű gyerek vagyok, és a saját történeteimet megjelenítő író vagy tanár leszek. Ebből a tanári vonalat sikerült erősebben érvényesíteni, így a pedagógus szakmát választottam. Persze mint tudod, az írás is fontos része az életemnek, a tanárság mellett egyfajta „rejtőzködő írónak” valom magam.

- A 21. század tünézkorszakától megbirkózni nem egyszerű feladat, még a fiatalabb tanári generációnak sem. Neked viszont szemmel láthatólag ez nem okoz gondot. Mi lehet az oka annak, hogy a mai gyerekek tisztelnek, felelnek rád és még együtt is működnek veled?

- Nehéz kérdés! Megítélesem szerint ez három dologban fogalmazható meg. A mai gyerekekhez elengedhetetlen egyfajta rugalmasság és humorérzék. Azt hiszem, ezek nélkül nem lehet szót érteni a mai gyerekekkel, hiszen annyira más közegben nevelkedtek már, mint mi. A második az abszolút gyerekközpontúság, szerintem mindennek ez az alapja. Aki alapvetően nem szereti a gyerekeket, az se pedagógusként, se emberként nem tudja megérteni őket. A harmadik pedig a szakmában történő jártasság, ami egy magyar-történelem szakos tanár esetében az olvasottság és tájékozottság.

- Nyilván az előzőekben megfogalmazott három tényező az alapja tanári személyiségednek. Hogyan fogalmaznád meg tanári hitvallásod?

Sóvári László

Interjú a kitüntetettjeinkkel

– Én komolyabban tinédzserkoromban határoztam el, hogy tanár leszek és már akkor az különböztetett meg a többi kortársamtól, hogy rengeteget olvastam, leginkább szépirodalmat. Akkoriban ismertem meg Kaffka Margit *Állomások* című regényét, melynek egy részlete mély nyomot hagyott bennem. Ebben a regényben hangzik el, hogy Ildra isten, aki Dionüszosznak, a szőlő, a bor és mámor istenének volt egy segítője, egy táncmulatságon harminc halandóval tudott egyszerre táncolni, és mindenki a teremben úgy érezte, hogy az isten csak vele táncol. Anyyra megtetszett ez a mitológiai motívum, hogy ars poeicámnak választottam. A mindennapokba áttelve: egy osztály harminc tagjának úgy add magad és foglalkozz mindegyükkel egyszerre, hogy minden egyes gyerek úgy érezze, hogy csak vele foglalkozol. Azonban kivitelezni ezt, a világ legnehezebb dolga! Mégis minden nap megpróbálok megvalósítani, több kevesebb sikerrel.

– *Fantasztikus érzéked van a színpadi megjelenítéshez, rendezéshez. A Bolyai falai között számos műsort állítottál színpadra. Az iskola 50. évfordulóján egy fergeteges rockballadával kápráztattad el a nagydíjdemű közönséget. Hogyan lehetséges évről évre ugyanazon iskolát ünnepségre mindig más és ugyanakkor tartalmas, élvezhető műsorral előállítani?*

– Azért tudok megújulni és mindig újat adni, mert nem előre megszerkesztett szövegekkel dolgozom, hanem mint már korábban is megfogalmaztam, „rejtőzködő íróként” vagy megírom a jelenetet, vagy ha előre megalkotott szöveggel dolgozom, bocsánatot kérve az előző szerzőtől, átírom a szöveget. Mindig próbálok az eredetiséget előtérbe helyezni és a kor igényei szerint jelennel illetve élő hangszereket betétekkel, akcióval élvezhetőbbé tenni. Tíz, húsz évvel ezelőtt elég volt néhány gyereket kiállítani a színpadra sokat mondó, színvonalas irodalmi szövegekkel. Nem volt elvárás a jelenet, az akció a színpadon. A mai korosztályt azonban a csak szövegmondás már se az előadói, se a befogadói oldalról nem elégíti ki. Aki szerepel a színpadon, az is élvezni akarja, és aki nézi, nyilvánvalóan az sem akarja elunni magát. És azt gondolni, hogy megint ugyanott áll néhány gyerek és valamit mondanak, de azt nem hallom, mert nagy az alapzaj. Ha a műsor élvezhető, akkor lekötö a szereplőket is és a nézőket is. Műsor készítéskor figyelembe kell vennünk a közönség változó igényeit ugyanúgy, mint magában az oktatási folyamatban is.

– *Számomra legemlékezetesebb produkcióid a már említett rockballadára építő összeállítás az iskola 50. évfordu-*

lóján, illetve az idei '56-os forradalmi műsorod. Tudomás szerint az utóbbi a te „tolladból” származik, illetve te rendezted és koreografáltad a színpadi beállításokat, mozgásokat. Mikor vált számokra nyílvánvalóvá kívülről színpadi érzéked, illetve nem gondolkodtál-e el azon, hogy egy színházban, rendezőként kamatoztasd tehetséged?

– Nem... Soha sem gondoltam erre. Fialat koromban író-költőnek indultam, talán a vénámra már akkor is rádőbentem. Mindemellett, mivel a tanári vénám erősebbnek bizonyult, így elnyomtam magamban az írói törekvéseimet, hogy teljes mértékben a tanításra koncentráhassak. Így „egy beült íróval” ülsz szemben, aki szabad idejében felszínre hozza az írást, rendezést, koreografálást, de mégis a pedagógiai oldalam sokkal erősebb. Így teljes valómban nem lehetek más, nem lehetek író, rendező, koreográfus. Az iskolában sokoldalú munkát végzünk: egy kicsit pszichológus vagyok, hogy meg tudjam érteni a gyerekeket, egy kicsit moderátor, egy kicsit rendező és egy kicsit író is vagyok, amikor alkotni kell valamit. Szóval az soha sem fordult meg a fejemben, hogy bármilyen okból, több pénzért, sikerért, esetleg hírnévért más legyenek, mint ami vagyok.

– *A kitüntetésed összetett, komplex alkotói munkád eredménye, melyet megkoronáz kívülről szaktanári és versenyfelkészítő tevékenységed. Azt hiszem a legmegfelelőbb kifejezéssel élve te vagy az igazi „alkotó pedagógus”, ami a mai világban kincsnek számít! Mit jelent számokra az „alkotás” mint tanári tevékenység? Hogyan tudod beépíteni az „alkotást” a mindennapokba?*

– Alapvetően úgy gondolom, hogy a mi munkánk, a pedagógiai munka egy alkotói folyamat. Ezt nem lehet úgy felfogni, hogy csak úgy csináljuk a dolgunkat. Minden nap valami eredeti kell adni, egy állandó alkotás a megfelelő, középiskolai szinten, hogyan József Attila is megfogalmazza. Amikor közvetíték a gyerekeknek egy tananya-

Interjú a kitüntetettjeinkkel

got, azt úgy próbálom megtenni, hogy az számára élmény legyen. Az élményszerű közvetítéshez sok időre van szükség, azokat az élményelemeket ki kell gondolni, és át kell ültetni a közvetítés folyamatába, ami szintén alkotó tevékenység. A mostani leterheltségünk mellett ez nem mindig lehetséges, de az erre való törekvés aránya egy adott héten, hónapban vagy tanévben nagyon nem mindig. Ha megvan benned az a véna, hogy rögtönözve tudsz alkotói folyamatokat generálni, akkor ez a tevékenység sokkal többször megvalósítható, persze a tanulók együttműködése is kulcsfontosságú. Ha a tanulók erre pozitívan reagálnak, akkor bennem is felpiszkálják az alkotó embert, és ebből nagyon jó dolgok szülehetnek. A tanulás folyamata mindenképp kétoldali dolog, ha ez nem valósul meg, akkor nem lehet szó a pedagógiában alkotói tevékenységről. A mi alkotói munkánk a pillanat csodája, hiszen nekünk a pillanat tört része alatt kell új dolgokat ki-

találnunk, és reagálnunk a legkülönbözőbb helyzetekre. Aki erre nem képes, az nem képes alkotni, nem képes alkotói folyamatokat generálni.

- Tanár úr, gyönyörű életpályát futottál be, lassacskán elérkezik a megérdemelt pihenés. Hogyan képzeled el a szép nyugdíjas éveket?

- Engedd meg, hogy erre megint egy irodalmi művel válaszoljak. Voltaire, Candide, avagy az optimizmusról, az utaztató regény műfajában házi olvasmány a középiskolákban. Voltaire végigvezeti Candide-ot az akkori világon és Leibniz filozófiáját, a panteizmust próbálja cáfolni. A panteisták felfogása szerint mindenben az Isten van, így mivel Isten az abszolút jó, a minket körülvevő világ is abszolút jó. Voltaire erre azt mondja, szörnyű ez a világ, amiben élünk, és végigvezeti Candide-ot a szörnyű világon. A bölcsesség a végén fogalmazódik meg az olvasóban, amikor Kunigunda és Candide letelepszik Törökországban: „Műveljük kertjeinket...” Vagyis „akáclobos falumba” szeretnék visszamenni, ahonnan indultam, visszatérek gyökereimhez, a természethez, majd az életemet keretes szerkezetbe fogva szeretném befejezni: kertet művelve kezdem, így is szeretném befejezni. Hogy azt érezhesem, mint a magát időseknek gondoló Arany János: *“Kertészkedem melán, nyugodtan, / Gyümölcsfáim közt bíbelgek; / Hozzám a tisztá két magasból / Egyes daruszó tévelyeg...”* És persze írok-írok, most már a pörgős élettől megszabadulva szabadon, a természet ősi ritmusában.

Tanár úr, nagyon köszönöm ezt a tartalmas beszélgetést! Kívánok neked sok sikert, kitartást a még előtted álló tan évekre és természetesen alkotásban bővelkedő, ihletben gazdag, nyugalomban eltöltött pihenést nyugdíjas éveidre.